Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	oversat af Arabisk ved R. Rask.
Titel | Title:	Historien om de ti Vezirer og hvorledes det gik dem med Kong Azád Bachts Søn
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Jens Hostrup Schultz, 1829
Fysiske størrelse | Physical extent:	[6], 158, [1] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

58.- 434.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 147144

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HISTORIEN

OM

DE TÍ VEZIRER

OG HVORLEDES DET GIK DEM

MED

KONG AZÁD BACHTS SÖN.

OVERSAT AF ARABISK

VED

R. RASK,

Prof. i Literærhistorien ved Kbhvns. Universitét, Underbibliotekar, Medlem af det kgl. danske, det kgl. norske Videnskr. Selskab, det kgl. svenske Vitterhetsakademi, det kgl. asiatiske Selskab for Storbrittannien og Irland, og adskillige andre lærde Samfund.

KØBENHAVN.

TRYKT HOS DIREKTØR *JENS HOSTRUP SCHULTZ*,

KONGELIG OG UNIVERSITETS-BOGTRYKKER.

1829.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DERES KONGELIGE HÖJHED

PRINSESSE

WILHELMINE MARIE

AF DANMARK!

Tillad, ophöjede Fyrstinde!
mig, uden Skaldens Kunst og Ånd,
en Blomst udi den Krans at binde,
som rækkes DEM af Danas Hånd.
Det er en ringe Urt, jeg bringer;
men dog en Trylleblomst forsand,
som plantedes med klogtig Finger
i Palmens og Sitronens Land.

Det er et Digt, dog Sandhed taler
kun Skalden her, jeg sige tör;
Vildfarendes Begreb han maler,
dog hævder Ret, som Manden bör;
om Fejl og Laster har han skrevet,
skönt selv som Östens Himmel pur,
med Sydens Tankeild fremdrevet
en Trylleblomst, skönt ren Natur.

Den trives vist i FREDRIKS *Have,*
skönt her ej sat i rette Skik,
om WILHELMINE til min Gave
vil skue med et gunstigt Blik;
ti se! det stumme Blad udsiger:
for HVEM *hver Danes Hjærte slår,*
hvor varmt til Himlen Önsket stiger
for DEM om et velsignet År.

underdanigst

Oversætteren.

INDLEDNING.

I Guds den barmhjærtige Forbarmers Navn! og han er mit Værn.

Man fortæller at der var i gamle Dage en mægtig Konge, ved Navn Azád Bacht, som boede i Staden Kením-Medúd, og hvis Rige strakte sig til Sedsjitáns Grændser, og derfra til Havet. Han havde tí Vezirer til at tage Vare på sin Rigdom og sit Rige, og var selv begavet med Snille og stor Forstand. Nu hændte det sig en Dag, da han med en Del af sine Stridsmænd drog ud på Jagt, at han så' en Opvarter til Hest, ledende et Mulæsel ved en Tömme, som han holdt i Hånden. På dette Mulæsel var en Himmelsadel med Omhæng af Gyldenstykke, der sammenholdtes af en Snor, som var prydet med Perler og Juveler: og en Flok Ryttere omgav det. Og da Kong Azád Bacht så' det, skiltes han fra sine Ledsagere, og red efter Rytterne

og det omtalte Mulæsel. Dernæst spurgde han dem, og sagde: Hvem tilhører den Himmelsadel, og hvad er deri? Opvarteren, uden at vide at det var Kong Azád Bacht, svarede ham og sagde: Denne Himmelsadel tilhører Kong Azád Bachts Vezir, Asfahend, og derudi er hans Datter, som han vil give Kong Zád Sháh til Ægte. Imedens nu Opvarteren talte til Kongen, så løftede Pigen en Kant af Sparlagenet i Vejret fra Sadelen, for at se den talende, og fik virkelig Kongen at se; men da Kongen også så' hende og lagde Mærke til hendes Skabning og Dejlighed (og aldrig så' nogen hendes Lige); så böjedes hans Hjærte til hende, ti hun gjorde et uudsletteligt Indtryk derpå, og han blev ganske fortryllet af hende. Da han nu havde set hende, sagde han til Opvarteren: Vend om med Mulæselet, og kom tilbage med; ti jeg er Kong Azád Bacht, og jeg vil gifte mig med hende; og da hendes Fader, Asfahend, er min Vezir, så vil han give sit Minde til denne Sag, og det vil ikke være ham imod. Men Opvarteren svarede: O Konge! Gud forlænge dine Dage! Hav Tålmodighed med mig, indtil jeg får underrettet min Herre,

hendes Fader, og du kan få hende i Følge Samtykke, ti det er hverken godt eller sömmeligt for dig, at tage hende på denne Måde; det vilde nemlig vorde hendes Fader til Vanære, om du tog hende uden hans Vidende. Hertil svarede Kongen: Hverken har jeg Tålmodighed, indtil du drager hen til hendes Fader, og kommer tilbage, ikke heller er det nogen Skam for hendes Fader, når jeg tager hende til Ægte. Opvarteren sagde: O Herre! enhver Sag, som skjer overilet, bliver ikke af lang Varighed, ej heller til Glæde for nogen. Det sömmer dig ingenlunde, at tage hende på denne vanærende Måde. Nyd hvad der er tjenligt for dig, og ødelæg ikke dig selv ved Forhastelse; ti jeg véd at hendes Fader vil blive ilde til Mode over denne Sag, og det vil ikke løbe vel af for dig, hvad du her foretager dig. Kongen sagde: Asfahend er min Undersåt og min underdanige Slave; og jeg bryder mig ikke om hendes Fader, hvad enten han bliver vred eller mild. Derpå greb han Mulæselets Tömme, og bortførte Pigen til sin Gård, og giftede sig med hende, og hendes Navn var Beherdsjúr.

2. Imidlertid drog Opvarteren tilligemed Rytterne hjem til hendes Fader, og sagde til ham: O Herre! du har nu været i denne Konges Tjeneste i mange År, og aldrig nogensinde bedraget ham, men han har taget din Datter uden dit Vidende og Villie. Dernæst fortalte han, hvorledes det var gået ham med hans Datter, og hvorledes Kongen havde bortført hende med Vold. Da hendes Fader hørte Opvarterens Tale, vrededes han höjligen; han forsamlede dernæst en stor Hob Stridsmænd, til hvilke han sagde: Sålænge Kongen var sysselsat med sine egne Kvinder, havde vi ingen Fortred af ham; men nu har han lagt Hånd på vor Helligdom; det er derfor billigt at vi søge os et andet Tilflugtssted, hvor vi kunne finde Sikkerhed. Dernæst skrev han et Brev til Kong Azád Bacht, hvori han ytrede sig således: Jeg er din underdanige Undersåt og din livegne Slave, og min Datter er din Tjenestekvinde. Gud den allerhöjeste forlænge dine Dage, og lade din Tid forløbe i Gammen og Glæde! Hidindtil har jeg været omgjordet om Livet, for at tjene dig, og for at bevogte dit Land, og fordrive dine Fjender fra dig; men nu

vil jeg fordoble min Iver, imod hvad jeg tilforn har gjort, ti det er dyrebart for min Sjæl, efterat min Datter er bleven din Hustru. Derpå sendte han et Bud og med samme en Foræring til Kongen. Såsnart Sendebudet ankom til Kong Azád Bacht, og han havde gjort sig bekjendt med Brevets Indhold, og Gaven var bleven fremført for ham; glædede han sig overmåde höjligen, og sysselsatte sig med Gæstebud og Drikkelav, den ene Time efter den anden. Derpå indfandt den øverste af alle hans Vezirer sig hos ham, og sagde: O Konge! Vid at Vezir Asfahend er din Fjende, ti han er ingenlunde vel tilfreds med det, du har gjort imod ham; og dette Brev, som han har sendt dig, skal du ikke glæde dig over, ej heller være fornöjet ved hans gode Ord og glatte Tale. Kongen hørte vel på dette Storvezirens Forebringende; men slog det siden hen i Vejr og Vind, og sysselsatte sig med det samme som tilforn, nemlig Spise og Drikke, Lystighed og Lege.

3. Dernæst skrev Vezir Asfahend et andet Brev, og sendte det til alle Høvdingerne, og underrettede dem om, hvorledes

det var gået ham med Kong Azád Bacht, og hvorledes han havde bortført hans Datter med Vold: og han vil handle værre med eder, end han har handlet med mig! Nu fortælles der videre, at den Gang Brevet var kommet omkring, så forsamledes de alle til Asfahend, og spurgde, hvorledes det var gået til; men han fortalte dem Sammenhængen med sin Sag, og hvorledes det var gået ham med sin Datter. De fattede da enstemmig den Plan, at de vilde søge at dræbe Kongen, og satte sig strags i Mars med sine Tropper imod ham; men han erfarede det ikke, förend Krigsbulderet opfyldte selve Hovedstaden. Kong Azád Bacht sagde derpå til sin Hustru: hvad skal vi göre? Hun svarede: du må vide det; jeg står til din Befaling. Kongen lod da hente to ypperlige Heste, den ene for sig selv, den anden for sin Kone, og de toge med sig hvad de formåede af Guld, droge så ud, og flygtede om Natten til den kirmanske Örken, men Asfahend rykkede ind i Byen, og bemægtede sig Regjeringen. Kong Azád Bachts Kone var allerede kommen langt i sit Svangerskab, og blev nu overfalden af Fødselssmærterne ved

et Bjærg; der stege de af i Lien ved en Kilde, og hun fødte en Sön som den fulde Måne, og hans Moder, Beherdsjúr, aftog sin Kåbe af Gyldenstykke, og svøbte Barnet derudi, og de bleve der om Natten, og hun nærede det med sit Bryst til om Morgenen. Da tiltalte Kongen hende således: Vi sysle med denne Dreng, og kunne dog umulig blive her, ej heller formå vi at føre ham med os: det bliver derfor bedst, at vi forlade ham her, og drage videre; ti Gud er mægtig til at sende ham nogen, som tager ham til sig, og opføder ham; og de græd begge heftigen. De forlode ham nu ved Siden af Kilden, svøbt i den omtalte Silkekåbe, og lagde ved hans Hoved tusende Guldstykker i en Pung, stege derpå til Hest, og fortsatte Flugten. Og det skjede, efter Guds den allerhöjestes Tilskikkelse, at en Bande af Røvere overfaldt en Købmandsskare i Nærheden af omtalte Bjærg, og plyndrede hvad den førte med sig af Varer; nærmede sig derpå til samme Bjærg, for at dele Byttet imellem sig, så' hen til Foden af Bjærget, og fik Öje på Silkekåben, og stege af, for at se hvad det var: og se! det var Drengen, svøbt i Kåben,

og Guldet lagt ved hans Hoved. De forundrede sig storligen, og sagde: Gud bevare os! Ved hvilken Forbrydelse er den Dreng kommen her? Røvernes Anfører tog ham til sig, men Guldet delte de imellem sig. Anføreren tog ham i Söns Sted, og blev ved at nære ham med Mælk og Daddeler, indtil han kom hjem, og fik en Amme sat til at opfostre ham.

4. Kong Azád Bacht og hans Hustru droge imidlertid uophørlig videre, indtil de ankom til Kongen af Persien, hvis Navn var Kosro. Da de kom til ham, forsynede han dem med alle Livets Nødvendigheder, og gav dem et godt Herberge at bo udi, og lod sig fortælle deres Historie lige til Slutningen; gav derpå Kongen en stor Hær, og rundelige Midler til at underholde den. Hos ham forblev han nu i nogen Tid, indtil han havde udhvilt sig, og rustet sig tillige med sin Hær til Hjemtoget; siden udsøgte han sig en bekvem Plads til at stride med Asfahend, besatte Landet, slog Asfahend, og fældede ham, drog derpå ind i sin By, og satte sig igjen på sine Fædres Kongestol. Og der han havde udhvilt sig, og bragt Regjeringen i Orden,

skikkede han et Sendebud til Bjærget, for at opsøge Drengen; men Folkene vendte tilbage med uforrettet Sag, og berettede Kongen, at de ikke kunde finde ham.

5. Nu forløb der en rum Tid, og Drengen, Kongens Sön, vokste til, og opholdt sig hos Røverne, og gjorde Vejen usikker; ti så ofte de gik ud at røve, toge de Drengen med sig. En Gang hændte det sig, at de gik ud at plyndre en Købmandsskare i Landskabet Sedsjistán; men i den Købmandsskare vare stærke og raske Mænd, som førte betydelige Varer med sig. De havde allerede i Forvejen hørt, at der vare Røvere der i Egnen, og sørget for sin egen Sikkerhed; de föjede nu sine Anstalter, og udsendte Spejdere, der snart kom tilbage med Efterretning om Røverne, hvorpå de beredte sig til Slag; da Røverne kom nær til Købmændene, overfaldt de dem; men disse satte sig til Modværge, og der opstod en heftig Kamp. Enden blev at Købmændene overmandede Røverne, og dræbte nogle af dem, de øvrige flyede af Marken. Drengen, Kong Azád Bachts Sön toge de til Fange; men da de så' at det var en Dreng som den fulde Måne,

begavet med Skönhed og en dejlig Skabning, så spurgde de ham, sigende: hvem er din Fader, og hvorledes er du kommen iblandt disse Røvere? Drengen svarede dem: jeg er en Sön af deres Høvedsmand. Derpå toge de ham, og bragde ham til det Land, som tilhørte hans Fader, Kong Azád Bacht. Da de ankom til Byen, og Kongen fik det at høre, så befalede han, at de skulde indfinde sig, med hvad der kunde være passende for ham; og der de indfunde sig hos Kongen, og han så' Drengen, sagde han: hvis er den Dreng? hvorpå de svarede: O Konge! den Gang vi droge frem ad den og den Vej, kom der en Sværm Røvere imod os, men vi sloges med dem, og vandt Sejer, og toge denne Dreng til Fange; siden spurgde vi ham, hvem der var hans Fader, men han svarede, at han var en Sön af Røvernes Anfører. Kongen sagde: denne Dreng vil jeg have. Formanden for Købmandsskaren svarede: Stormægtigste Konge! Gud har allerede bestemt ham til at skjenkes dig, og vi alle ere dine underdanige Tjenere. Men Kongen hans Fader vidste ikke, at det var hans Sön. Derpå lod Kongen Købmands-

skaren gå, og tog Drengen ind i sit Hus, hvor han blev holdt ligesom en anden Dreng.

6. Da nu nogen Tid var gået, og Kongen så' Prøver på Artighed, Forstand og stort Snille af ham, så beundrede han ham, og betroede ham sit Skatkammer, og befalede at intet skulde udgives deraf, uden efter Drengens Ordre, hvorved Vezirernes Magt indskrænkedes betydelig. Således stod nu Sagerne i en Del År, og Kongen så' ikke uden Redelighed af ham, og Afhold fra alt Underslæb. Tilforn havde derimod Skatkammeret stået i Vezirernes Hånd, så at de kunde göre med det, hvad de vilde; men da det nu kom under Drengens Varetægt, så formindskedes Vezirernes Magt derover, og Drengen blev mere afholdt af Kongen end en Sön, så at han ikke kunde se Öje af ham. Herover bleve Vezirerne skinsyge og misundelige, og søgte bestandig at finde på en List imod ham, hvorved de kunde berøve ham Kongens Yndest, uden dog at finde nogen Lejlighed. Men da Tilskikkelsen heroven fra kom, så traf det sig en Dag, at Drengen drak Vin, og blev drukken, og tabte sin Besindelse: han gik nemlig om-

kring i det indre af Kongens Gård, og Skæbnen førte ham til Fruestuen; dèr var et prydeligt Kammer, hvor Kongen plejede at sove tilligemed sin Gjemalinde, did kom Drengen, og gik ind; derinde stod en med Tæpper belagt Sofa eller Sæng, hvorpå han kastede sig, og gav sig til at betragte Malerierne, som vare derinde, og beundrede dem, der var nemlig også et brændende Lys. Siden faldt han i Søvn og sov hårdt. Da det nu var Aften, så kom Pigen og bragde med sig alt det Syltetöj, som hun plejede at bringe ind, samt Spise og Drikke, som var lavet for Kongen og hans Gjemalinde; men Drengen lå og sov på Ryggen, og vidste intet til sig selv, han var nemlig endnu beruset, og vidste ikke hvor han var. Pigen indbildte sig at det var Kongen, som havde kastet sig på Sængen, hun satte derfor Rogelsen og de vellugtende Sager ved Lejet, og lukkede Dören og gik. Kort efter stod Kongen op fra Drikkebordet, tog sin Hustru ved Hånden, og gik med hende til Kammeret, hvor han plejede at sove, åbnede Dören og gik ind; men se! der lå Drengen og sov på Lejet! Kongen vendte sig til sin Hustru,

og sagde: Hvad gör den Dreng her? Han kan ikke være kommen hid uden for din Skyld. Men hun svarede: Jeg véd intet af ham at sige. Imidlertid vågnede Krabaten, og så' Kongen; han fór da op af Lejet, og kastede sig ned for ham; men Kongen sagde: o du fra Roden af fordærvede! hvo har bragt dig i mit Værelse! Derpå befalede han strags at fængsle Drengen på ét Sted og Dronningen på et andet.

FORSTE DAG.

7. Da Morgenen frembrød, og Kongen havde sat sig på sit Höjsæde, sendte han Bud, og lod kalde den overste Vezir, Storveziren, og sagde til ham: Hvad siger du til det, som denne Roversön har gjort, nemlig at han har gået ind i mit Værelse, og sovet på mit Leje: jeg frygter mest at min Kone har vidst af det; men hvad mener du om denne Sag? Veziren svarede: Gud lade Kongen længe leve! Hvad kunde du vel vænte af den Dreng? Er han ikke fordærvet fra Roden af, og en Sön af Pak? Ufejlbarligen vil Roveren falde tilbage til sin fordærvede Oprindelse, og hvem der opdrager

en Slanges Yngel, vil ikke erfare af den uden Bid! Men hvad Kvinden angår, så er hun vist uden Brøde; ti fra så lang en Tid og indtil nu har man ikke set af hende uden Artighed og Blufærdighed. Imidlertid, hvis Kongen tillader mig, så vil jeg gå til hende og udspörge hende, for at jeg kan bringe dig sikker Efterretning. Da nu Kongen tillod ham det, så gik han til hende, så talende: Jeg kommer nu til dig, formedelst den store Skam og Forargelse, og vil bede dig at tale oprigtig med mig, og derhos underrette mig om, hvorledes det gik til, at Drengen kom ind i Sovekammeret. Hun svarede: jeg véd ikke det ringeste deraf; og derpå svor hun ham en dyr Ed. Da nu Veziren skönnede, at Kvinden ikke havde vidst noget af det, og var ganske uskyldig; så sagde han til hende: Jeg skal lære dig en List, ved hvilken du kan slippe, og rense dig fuldkommen i Kongens Öjne. Hun svarede: hvori består det? Når Kongen lader dig kalde, sagde han, og tilspörger dig herom, skal du svare ham, at Drengen en Gang fik dig at se i Gjemakkerne, og sendte Bud til dig om, at han vilde give dig hundrede ægte

Perler af uskatterlig Værdi, når du vilde forunde ham en Sammenkomst; men du lo ad den, som bragde dig dette Budskab, og lod sige Nej; men at han sendte atter Bud til dig, at hvis du ikke vilde komme overens med ham herom, så vilde han en Nat komme beruset ind, og sove i dit Sængekammer, så at Kongen skulde selv se ham der, og lade ham dræbe, men du skulde blive beskæmmet og sværtet hos hans Majestæt, samt tabe dit gode Navn og Rygte. Således må du tale for Kongen; nu vil jeg gå til ham først, og underrette ham om den hele Sag. Kongens Hustru svarede: jeg vil også sige det samme.

8. Derpå gik Veziren til Kongen, og sagde: Visselig fortjener denne Dreng en hård Straf, (at have handlet så ilde) efter alle dine Nådesbevisninger imod ham; og et bittert Frø vil aldrig give en sød Frugt; men nu er jeg overbevist om, at Kvinden er uden Brøde. Dernæst fortalte han Kongen alt, hvad han havde aftalt med Dronningen at sige; men der Kongen hørte sligt, sönderrev han sine Klæder, og befalede at hente Drengen frem, og de bragde ham frem, og

stillede ham for Kongen. Han lod også Bødelen hente, men alle Folk så' på Drengen, for at få at se, hvad Kongen vilde göre ved ham. Kongens Tale var vredagtig, Drengens var beskjeden. Kongen talede således: Jeg har ladet dig nyde af min Rigdom, og da jeg fandt Ærlighed hos dig, har jeg foretrukket dig for alle mine Stormænd, og sat dig til Opsynsmand over mit Skatkammer: men hvorfor har du krænket min Agtelse, gået ind i mit Værelse og sveget mig, uden ringeste Hensyn til alt det gode, jeg har gjort imod dig? Drengen svarede: O Konge! ikke har jeg gjort dette med Forsæt og Overlæg, heller ikke havde jeg nogen Hensigt med min Komme did; men til min Velfærds Fortabelse blev jeg kastet derhen; ti min Lykke har vendt mig Ryggen, og mit Held er veget fra mig. Jeg har altid med yderste Flid pönset på, at der ikke skulde ses noget uanstændigt hos mig, og vogtet mig for, at der ikke skulde findes nogen Fejl ved mig; men den onde Skæbnes Angreb formår ingen at modstå, og al Anstrængelse nytter intet, når Lykken er forsvunden. Som ses af Købmanden, der plagedes af Uheld,

og havde ingen Nytte af sin Anstrængelse, men bukkede under for sin onde Lykke. Kongen sagde: hvordan var den Kobmands Hændelse, og hvorledes blev hans Lykke omvendt til Ulykke?

Kobmandens Begivenhed og hans Lykkes Omskiftelse.

9. Drengen blev ved; Gud forlænge Kongens Dage! Der var en Gang en Handelsmand, som havde Fordel af sit Kobmandskab, og hans Penge bragde ham meget ind; men på én Gang vendte Lykken ham Ryggen, da han tænkte mindst derpå. Han sagde ved sig selv: Jeg har stor Formue, og besværer mig dog, med at vandre om fra By til By; det er bedre at jeg forbliver i min egen Stad, og slår mig til Ro i mit Hus, efter denne Möje og Besværlighed, og sælger og køber her hjemme. Derpå delte han sin Formue i to lige Dele, for den ene tilforhandlede han sig Hvede om Sommeren, og agtede, når Vinteren kom, at sælge den med stor Fordel; men da Vinteren kom, var Hveden kun i halv så höj Pris, som han havde købt den for, hvorover han græmmede

sig inderlig. Imidlertid lod han den ligge til et andet År; men Prisen faldt endnu mere. Da sagde nogle af hans Venner til ham: Du har dog intet Held med denne Hvede; du kommer til at sælge den til hvad Pris det kan blive. Men Købmanden svarede: I så lang Tid har jeg haft Fordel, og det skulde passe sig, at jeg havde Tab denne Gang! Nej det skal Gud vide, at om den end skal ligge i tí År, så sælger jeg den ikke uden med Fordel. Derpå lod han Dören til den af Ærgelse tilmure med Ler. Men efter Guds den allerhöjestes Beslutning, faldt det i med en stærk Regn, som trængte igjennem Taget på Huset, hvor Hveden var oplagt. Tilsidst måtte han af sin Kasse give Lastdragerne 500 Penninge, for at bringe den ud, og kaste den bort uden for Byen; ti den var allerede fordærvet, og begyndte at lugte. Da sagde en vis Ven til ham: Hvormange Gange sagde jeg dig ikke, at du havde ingen Lykke med den Hvede; men du vilde ikke høre min Røst. Nu kommer du til at gå til en Stjærnetyder, og spörge ham om din Fødselsstjærne. Købmanden gik da til Stjærnetyderen, og spurgde derom; men denne

svarede: Din Fødselsstjærne er ond, du bör ikke udstrække din Hånd til nogen Forretning, ti du vil ikke have Held dertil. Købmanden brød sig imidlertid ikke om Stjærnetyderens Tale, men tænkte ved sig selv: Når jeg kun forretter mit Arbejde, så frygter jeg ikke for nogen Ting.

10. Dernæst tog han til den anden Halvdel af sin Formue, efterat de tre Års Udgifter vare fradragne, og lod bygge et Skib, som han ladede med Varer af sit eget Valg, og med alt hvad han ejede og havde, hvorpå han stak i Søen for at rejse. Dog gik der nogle Dage hen for ham endnu; da han tænkte: Jeg vil spörge Købmændene, hvilke Varer der give den bedste Profit, og i hvilket Land de gå bedst af, og hvormegen Vinding man kan vænte deraf. Disse anviste ham et fjærnt Land, og sagde at enhver Penning vilde indbringe ham hundrede. Derpå steg han om Bord, og stilede sin Kås efter dette Land; men under Sejladsen blev han overfaldet af en stærk Stormvind, gjorde Skibbrud, og undslap på en Træplanke, og Vinden kastede ham så godt som nøgen på Strandbrædden nær ved en derværende By.

Han lovede Gud, og takkede ham for sin Redning, og da han så' en stor By for sig, så stilede han did. Der i Byen fandt han en anselig gammel Mand, hvem han fortalte sin Hændelse, og hvorledes det var gået ham, hvorover Manden rørtes og blev inderlig bevæget: da han derfor havde hørt hans Begivenhed, lod han ham bringe Mad, og han spiste. Derpå sagde Manden til ham: Bliv her hos mig, at jeg kan sætte dig til Ladefoged på min Gård; du skal have fem Penninge hver Dag til Lön hos mig. Købmanden svarede: Gud göre din Lod skön, og velsigne dig for din Velgjerning! Og han blev der på Stedet, indtil man havde sået og høstet, torsket og kastet, og opførte sig redeligen. Manden antog heller ikke nogen anden Forvalter eller Inspektør, men forlod sig ganske på ham. Købmanden regnede imidlertid efter, og sagde ved sig selv: Jeg formoder ikke at Ejeren af denne Avl, vil give mig min Ret; det er bedst at jeg tager selv heraf, så meget som min Lön kan beløbe sig til; hvis han siden skulde betale mig, kan jeg give det tilbage, som jeg har taget. Han tog altså Beløbet af hvad der kunde tilfalde

ham, og skjulte det på et afsides Sted; siden bragde han Manden Resten, og målte ham den til. Da sagde Husbonden: Velan! tag nu din Lön, som jeg er kommen overens med dig om, og sælg den, og køb dig Klæder og Kappe og deslige, og om du vil blive hos mig i tí År, så skal dette være din Lön, og på denne Måde vil jeg betale dig den. Da tænkte Købmanden ved sig selv: Nu har jeg handlet skammelig, i det jeg har taget selv uden hans Minde; siden gik han at hente det, han havde skjult af Avlen; men fandt det ikke, og kom tilbage forvirret og bedrøvet. Husbonden sagde: Hvorover er dit Hjærte så bedrøvet? Købmanden svarede: Fordi jeg tænkte, at du ikke vilde tilstå mig min Ret, tog jeg af Avlen Beløbet af min Lön; men nu da du har givet mig alt, hvad mig tilkommer, så gik jeg for at tilbagegive dig, hvad jeg havde skjult for dig, men finder det ikke, da nogen har truffet på det, og stjålet det. Husbonden vrededes, da han hørte denne Tale, og sagde til Købmanden: Der hjælper ingen List imod Skæbnens Slag. Derpå tilföjede han: Jeg havde skjenket dig dette, hvis det ikke var forme-

delst din onde Skæbne og den Ulykke, som følger dig, at dette er hændt dig. Derpå drev han ham bort, og Købmanden gik sin Vej svarlig bedrøvet og grædende.

11. Som han nu gik frem ad Vejen, kom han forbi nogle Dykkere, som levede af Perlefiskeri, da de så' ham bedrøvet og grædende, sagde de til ham: hvad fattes dig, og hvad er det, du græder over? Han underrettede dem om sin Historie fra først til sidst. Da kjendte Dykkerne ham, og sagde: er du en Sön af den og den? hvortil han svarede ja. De beklagede ham da meget, og græd over ham, og sagde: Bliv her imens vi gå ned; ti vi ville göre det denne Gang til din Fordel, således at hvad der kommer op skal deles imellem dig og os. De dykkede derpå ned, og bragde tí Perlemuslinger op med sig, i hver Musling vare der to store Perler, hvorover de bleve både forundrede og glade, og sagde: Ved Gud! nu kommer din Lykke, og din Stjærne bliver gunstig. Derpå gave de ham de tí Perler, og sagde: sælg to af disse Perler, og lad det være din Hovedstol, som du sætter i Handelen, og gjem de øvrige til Nødens Tid.

Han tog dem da med Hjærtens Glæde, og gav sig til at sy dem ind i sin Kappe; men de to af dem tog han i sin Mund. Imidlertid havde en Røver fået det at se, og var gået at underrette sine Staldbrødre derom, så at de samlede sig sammen om ham, og toge hans Kappe, og gik bort. Da de vare gåede, stod han op, og sagde ved sig selv: de to, jeg har tilbage, ville være mig nok. Derpå stilede han ad Byen til, hvor han tog begge sine Perler frem, for at sælge dem. Ulykkeligvis traf det sig, at der var en Juvelerer i Byen, som der vare blevne tí ædle Perler stjålne hos, omtrent ligedanne som de, Købmanden ejede. Da nu Juvelereren så' disse to Perler i Opråberens Hånd, så spurgde han ham, hvem de tilhørte. Manden her, svarede han. Da han nu så' at det var en ringe Person i dårlig Forfatning, så fattede han strags Mistanke til ham, og spurgde ham: Hvor ere de øvrige Perler, de andre åtte? Købmanden tænkte, han mente dem, som han havde haft i sin Kappe, og svarede: Røverne have alt ranet mig dem fra. Således bragde Juvelereren ham til at bekjende; da han nu hørte denne Tale, blev han forvisset om,

at det var ham, som havde stjålet hans liggende Fæ; han tog ham derfor fat, og førte ham for Statholderen, sigende: Denne Mand er det, som har stjålet mine Perler; jeg har alt fundet de to hos ham, og om de andre åtte har han selv bekjendt. Statholderen var underrettet om Tyveriet af Perlerne, og befalede at sætte Købmanden fast. Han blev altså fængslet og pryglet, og sad et helt År i Fængselet.

12. Efter Guds den allerhöjestes Tilskikkelse, havde imidlertid Statholderen grebet én af Dykkerne, og sat ham i samme Fængsel, som Købmanden var udi; såsnart denne Dykker så' ham, gjenkjendte han ham, og spurgde om hans Skæbne; og Købmanden fortalte ham den hele Begivenhed ligefrem. Dykkeren undrede sig over hans slette Skæbne, og da han kom på fri Fod, underrettede han Soldanen om Købmanden, og om at han selv var den, der havde givet ham Perlerne. Soldanen befalede nu at udtage Købmanden af Fængselet, og spurgde ham selv om hans Hændelser, og da denne havde fortalt ham sit hele Levnetsløb, fattede han Medynk med ham, gav ham en Bolig ved Siden af sin egen Gård,

og anviste ham en Pension. Boligen var i en Sidebygning af Kongens Gård. Han var nu glad herover, og sagde ved sig selv: Nu er min Lykke kommen; og i denne Konges Skygge skal jeg leve fornöjet den øvrige Del af mit Liv. I hans Bolig var der et Tremmevindue, tilmuret med Ler og Stene; disse rykkede han løse, for at se hvad der var bag ved, men se! det Vindue gik ind til Fruestuen, hvor Soldanens Hustruer boede. Da han så' dette, blev han usigelig forfærdet, og gik ufortøvet at hente noget Ler, og tilmure det igjen. Men nogle af Opvarterne så' ham, og bleve fortrydelige derover, og ginge ind og mældte det for Soldanen. Denne gik selv til, og så' Stenen løsrykket; da vrededes han heftigen, og sagde: er det den Lön, jeg skal have af dig, at du viser dig for mine Fruentimmer? Derpå befalede han at udstikke hans Öjne, hvilket og strags blev gjort. Da sagde Købmanden, hvor længe (vil du forfølge mig), o onde Skæbne! Jeg havde Formue, nu har jeg Livet. Siden trøstede han sig, og sagde: hvad hjælper mig min Driftighed imod min onde Skæbne, eftersom den barmhjærtige

ikke står mig bi, og Virksomheden bringer mig Fortvivlelse.

13. Og således, o Konge! sålænge Lykken var mig god, løb alt hvad jeg foretog mig godt af; men nu, da den har vendt mig Ryggen, stormer alt imod mig. Men da Drengen endte sin Fortælling, stilledes Kongens Vrede en Smule, og han sagde: Bringer ham tilbage til Fængselet, allerede begynder Dagen at hælde; til i Morgen vil jeg overveje hans Sag, og så straffe ham efter hans Gjerning.

DEN ANDEN DAG.

Om at se hen til Sagernes Udfald.

14. Da den anden Dag kom, indfandt den anden af Kongens Vezirer ved Navn Beherún sig, og talede således: Gud bestyrke Kongen! Det som denne Dreng har gjort, er en stor Sag, og en skammelig og skændig Gjerning imod Kongens Hus. Kongen befalede da, i Følge denne Vezirens Tale, at hente Drengen, og da han kom, sagde Kongen til ham: Ve dig, o Dreng! jeg må nødvendig lade dig dø en forsmædelig Død; ti

det er en stor Brøde, du har begået; og jeg må göre dig til et Eksempel for Folk. Drengen svarede: O Konge! forhast dig ikke; ti at se hen til Sagernes Udfald, giver Kongen Tryghed og Riget Fasthed og Bestand. Den der ikke ser på Sagernes Udfald, vil det gå, som det gik Kobmanden; men den som ser derpå, vil det gå ligeså glædelig, som det gik Kobmandens Sön. Kongen sagde: hvordan var den Kobmands Hændelse, og hvordan var Kobmandens Söns Hændelse?

Kobmandens Historie. Om Sagernes Udfald.

15. Drengen sagde: O Konge! der var en Handelsmand, som ejede stor Formue, og han havde sig en Hustru, og drog ud på en Handelsrejse en Gang, da hans Hustru var frugtsommelig. Han sagde da til hende: Jeg sejler nu bort; men med Guds den allerhöjestes Hjælp, skal jeg være her igjen för din Nedkomst. Derpå tog han Afskjed med hende, og drog afsted. Han holdt ikke op at rejse fra By til By, förend han kom til en vis Konge, med hvem han erholdt en Samtale. Denne Konge var i Trang for én,

til at bestyre sine Sager og Regjeringsforretninger, og da han nu så' at denne var artig og forstandig, så nødte han ham til at blive hos sig, og gjorde vel imod ham; dog efter nogen Tid begjærte han Orlov, for at drage hjem, men erholdt ikke sin Lön. Da sagde han: O Konge! lad mig rejse, at se mine Börn, siden skal jeg komme igjen. Han fik da Orlov til at rejse, imod Løfte at komme tilbage, og Kongen gav ham en Pung, hvori der vare tusinde Guldstykker, hvorpå han steg om Bord, og stilede hjem til sin egen By. Således gik det nu Købmanden; men hvad hans Kone angår, så, da Rygtet nåede hende, at hendes Mand var gået i Tjeneste hos en vis Konge, beredte hun sig, og tog begge sine Börn; hun havde nemlig født Tvillingsönner i sin Mands Fraværelse, og gav sig på Vejen ad den Kant til. Nu traf det sig, at de ankom til en Ø, hvor hendes Mand allerede samme Nat var ankommen; men var bleven om Bord. Konen sagde til sine Börn: Dette Skib er kommet fra det Land, hvor eders Fader er, går derfor ned til Strandbrædden, og spörger efter ham. De ginge da ned til Stranden og

om Bord, men gave sig til at lege på Skibet, og vare ganske sysselsatte med Legen indtil Aftenen kom; men Købmanden deres Fader, som lå og sov på Skibet, blev forstyrret ved deres Stöj; og i det han stod op, for at true dem, faldt hans Pung fra ham imellem Sagerne på Skibet. Han ledte forgæves efter den; tilsidst slog han sig med Hånden på Panden, greb begge Börnene og sagde: Hvem kan have taget den Pung uden I? I har vel gået og legt omkring Sagerne, for at stjæle ét eller andet, og her har ingen Moders Sjæl været uden I! Tog derpå en Kjep, bandt Börnene op, og gav sig til at slå og prygle dem, men de græd. Matroserne stimlede nu sammen om dem, og sagde: det er noget Tyvetöj, alle Börnene på denne Ø! I sin store Forbitrelse svor Købmanden en Ed, at hvis de ikke kom frem med Pungen, vilde han drukne dem i Havet. Da nu denne Ed hvilede på ham, og Börnene ikke kunde skaffe Pungen, så tog han og bandt hver på sit Rørknippe, og kastede dem i Havet.

16. Da Börnene bleve så længe borte, gik Moderen ud at lede efter dem, indtil

hun kom ned til Skibet, hvor hun begyndte at spörge, om ingen dèr havde set hendes Börn, af det og det Udseende, og den og den Alder. Matroserne hørte hendes Tale, og berettede hende, at just sådanne to Börn vare nylig druknede der i Havet; såsnart Moderen fik det at høre, gav hun sig til at råbe på dem, og sagde: O jeg elendige! at miste så herlige Börn! O mine Sönner! hvor er eders Faders Öje i Dag, som skulde våge over eder? Da spurgde én af Mængden hende, sigende: hvis Kone er du? Hun svarede: jeg er den og den Købmands Kone, og agtede at rejse til ham, og nu er denne Ulykke mødt mig. Da Købmanden hørte hendes Ord, omfavnede han hende kærligen; fór derpå op, og sönderrev sine Klæder, slog sig på Hovedet, og sagde til sin Hustru: Ved Gud! jeg har selv ødelagt mine Börn med egen Hånd, og sådant bliver Udfaldet, når man ikke ser hen til Tingenes Følger, ikke forvisser sig om deres Sammenhæng, og ikke går frem med Sagtmodighed. Derpå gav han sig til at hyle og græde tillige med sin Hustru, over deres Börn der på Skibet, og han sagde: Ved Gud! jeg vil aldrig nyde

Livet, förend jeg kommer på Spor efter, hvad der er blevet af dem. Han gav sig da til at flakke om på Havet efter dem, men fandt dem ikke.

17. Hvad nu Börnene angår, så drev Vinden dem på Land, og kastede dem på Strandbrædden, og det ene af dem traf nogle Herrer af den der regjerende Konges Følge på, og bragde det til ham. Han undrede sig höjligen derover, og tog Drengen til sig som sin Sön, ja foregav endogså for Folk, at det var hans egen Sön, som han havde skjult af Kærlighed til ham. Herover glædede Folket sig höjligen af Hengivenhed for Kongen, og Kongen gjorde ham til Deltager i sin Værdighed og Arving til sit Rige. Således stode nu Sagerne i en Del År, derpå døde Kongen, og man indsatte Ynglingen til Konge i hans Sted. Han satte sig da på Kongesædet, og hans Tilstand blomstrede, og hans Regjering var i god Orden; men hans Fader og Moder flakkede om efter ham og hans Broder på alle Øerne i Havet, i Håb om at Havet et Steds måtte have opkastet dem; men da de ingensteds fandt Spor

til dem, så fortvivlede de om at finde dem, og nedsatte sig på én af Øerne.

18. Som Faderen nu en Dag var stædt på Torvet, så' han en Opråber, og i hans Hånd en Dreng, som han vilde sælge. Han tænkte da ved sig selv: jeg vil købe denne Dreng, og trøste mig ved ham over Tabet af mine Börn; hvorpå han købte ham, og tog ham med sig hjem. Såsnart hans Hustru så' ham, råbte hun höjt og sagde: Ved Gud! dette er min Sön! og hans Fader og Moder glædede sig inderlig over ham, og spurgde ham om hans Broder; men han svarede: Havet skilte os ad, og jeg véd ikke hvorledes det er gået ham. Hans Forældre trøstede sig altså ved denne, og således stode nu Sagerne en Del År, og de boede nu i én af Byerne, i deres anden Söns Kongerige. Denne deres Sön var imidlertid bleven stor, og Faderen tildelte han en Sum af sin Formue, til at drive Handel med. Han drog altså på Rejser, og ankom til Staden, hvor hans Broder residerede. Da nu Kongen fik at høre, at der var kommet en Købmand, som bragde Varer, der anstod sig for Fyrster at eje, så lod han ham kalde; han kom

da, og blev indladt, og sad hos ham, for at tale. Ingen af dem kjendte den anden, men Blodet rørtes i dem, og Kongen sagde til Kobmanden: Jeg har at forlange af dig, at du skal blive hos mig, men jeg skal forhöje din Rang, og give dig alt hvad du vil og attrår. Han blev nu hos ham en Stund, og Kongen skiltes aldrig fra ham. Da han nu så' at Kongen ikke vilde slippe ham, så at han kunde rejse hjem; så sendte han Bud til sine Forældre, og anmodede dem om, at flytte til ham; de betænkte sig da på at flytte til den Ø, hvor deres Sön havde opnået så stor Værdighed hos Kongen: men endnu vidste ingen, at det var hans Broder.

19. Det traf sig nu en Nat, da Kongen var dragen ud af Byen på et Lystparti, at han drak for meget, og blev overvældet af Vinen; men af Frygt for at han skulde komme noget til, tænkte det unge Menneske: jeg vil selv bevogte Kongen i Nat; ti han har fortjent det af mig, med al den Nåde, han har bevist mig. Han stod derpå strags op, drog sit Sværd, og stillede sig i Dören til Kongens Telt. Da nu én af Kongens Tjenere, af dem, som misundte ham,

formedelst hans fri Adgang til Kongen, så' ham stå der med det dragne Sværd i Hånden; sagde han til ham: hvorfor gör du dette på denne Tid og på et sådant Sted? Han svarede: jeg vil selv bevogte hans Majestæt til Gjengæld for hans Velgjerninger imod mig: hvorpå den anden tav, og gik bort; men da Morgenen kom, underrettede han en Flok af Kongens Tjenere herom, og de sagde: Dette er en Lejlighed for os. Velan! lad os forene os, og sige det til Kongen, for at han kan tabe hans Yndest, og blive afskjediget, og vi kunne få Ro for ham. De sloge sig derpå sammen, og gik ind til Kongen, sigende: Vi have et Råd at råde dig. Han svarede: hvori består dèt? De sagde derpå: Denne unge Købmand, som du har draget så nær til dig, og ophöjet fremfor de Store og Rigets Herrer, ham så' vi igår Aftes at have draget sit Sværd i den Agt at anfalde dig, og myrde dig. Da Kongen hørte dette, skiftede han Farve, dog sagde han til dem: Have I vel noget Bevis herpå? De svarede: hvad Bevis forlanger du, for at vorde overbevist om Sagen? Forstil dig i Nat som drukken og sovende, men

hold dog Öje med ham, så vil du selv få at se, alt hvad vi have berettet dig. Dernæst ginge de til den unge Mand, og sagde: Du må dog vide, at Kongen har rost dig for det, du gjorde igår, og vil nu forøge sin Velvillie imod dig; kort sagt, de opmuntrede ham til at göre det samme igjen. Da nu den næste Aften kom, så blev Kongen liggende vågen og urolig, for at se Ynglingen; men den unge Person kom atter til Teltet, og trak sit Sværd, og stillede sig i Dören. Såsnart Kongen så' det, blev han storligen forvirret, og befalede at gribe ham, og sagde: er dette den Lön jeg skal have af dig, fordi jeg har draget dig nær til mig fremfor alle andre, at du vil göre denne Ugjerning imod mig? Derpå stode to af Tjenerne frem og sagde: o Herre! vi ville afhugge hans Hoved med Sværdet, hvis du befaler; men Kongen svarede: Hastighed i at dræbe er en let Sag, men ikke stormodig; ti den levende kunne vi altid dræbe, men den dræbte kunne vi ikke kalde til Live igjen. Det er nødvendigt at se hen til Sagernes Udfald, og dennes Drab vil aldrig falde os vanskeligt. Derpå befalede han at

bringe ham i Fængsel; siden foretog han sig atter sine Regjeringsforretninger, drog ud på Jagt, kom tilbage til Byen, og forglemte Ynglingen.

20. De ginge da atter ind til Kongen, og sagde: O Konge! hvis du tier stille til, at denne Karl vilde dræbe dig, så ville alle Undersåtterne i Riget blive oprørske, og Folk taler allerede om det. Herover fortörnedes Kongen, og sagde at de skulde hente ham, han befalede også Bødelen at afhugge hans Hoved, og de bandt for hans Öjne, og Bødelen, som blot væntede det sidste Vink, sagde til Kongen: med din Tilladelse, o Herre! vil jeg hugge til. Men Kongen svarede: holdt! imedens jeg overvejer hans Sag. Det vil vist nok blive nødvendigt at dræbe ham; men hans Drab vil ikke falde os vanskeligt. Han blev derpå sendt tilbage til Fængselet, og måtte blive der, indtil Kongen kunde få Sind til at lade ham henrette. Imidlertid fik hans Forældre denne Tildragelse at høre, og hans Fader beredte sig, drog hen til Kongen, og overrakte ham et Bönneskrift, hvori han ytrede sig således: Hav Barmhjærtighed med mig, at Gud må

have Barmhjærtighed med dig, og hast ikke med min Söns Henrettelse; ti jeg har selv forhastet mig i en Sag, og ombragt hans Broder i Havet, hvorover jeg græmmer mig den Dag i Dag; men har du besluttet hans Død, så dræb mig isteden for ham. Derved faldt Kongen ned, og brast i Gråd, siden sagde han: fortæl mig hvorledes din Historie er tilgået. Hvorpå han svarede: o Herre; han havde en Broder, men jeg kastede dem begge to i Havet. Siden fortalte han den hele Begivenhed ligefrem. Derpå råbte Kongen höjt, fór op af sit Höjsæde, og omfavnede sin Fader og sin Broder, sigende: ved Gud! du er min Fader, og dette er min Broder, og din Hustru er min Moder; og de vedbleve at græde med hverandre. Siden bekjendtgjorde Kongen dette for Folket, og tilföjede: o Folk! hvad tykkes eder om min Vænten efter Sagernes Udfald? Og hele Folket beundrede Kongens Visdom og hans Vænten. Derpå vendte Kongen sig til sin Fader, sigende: dersom du havde set hen til din Sags Udfald, og anvendt Sagtmodighed i din Handling, så havde al den Fortrydelse og Bedrøvelse, du

så lang Tid har lidt, ingenlunde ramt dig. Derpå lod han sin Moder hente, og de glædede sig med hverandre, og henlevede alle sine Dage i Fryd og Gammen.

21. Og hvad er tungere end Forsömmelsen af Hensyn til Sagens Udfald; derfore hast ikke med min Henrettelse, at ikke Fortrydelse og stor Sorg skal ramme dig. Da Kongen hørte sådant, sagde han: Bringer ham tilbage til Fængselet; til i Morgen ville vi overveje hans Sag, ti Sagernes Overvejelse er yderst vigtig, og hans Drab vil ikke falde os vanskeligt.

DEN TREDIE DAG.

Om at se hen til Sagernes Udfald.

22. Og da den tredie Dag kom, gik den tredie Vezir til Kongen, sigende: O Konge! opsæt ikke denne Drengs Sag, ti hans Gjerning har allerede bragt os i Folke Munde; det sömmer sig bedst, at dræbe ham snarligen, for at afvælte denne Omtale fra os, at det ikke skal siges: Hans Majestæt har set en Person på sin Ægtesæng, men tilgivet ham. Over denne Tale ærgrede Kongen sig, og befalede at hente Drengen, og de førte

ham frem i Lænker, og Kongens Vrede var optændt imod ham ved Vezirens Tale, så at han oprørtes ved at se ham, og han sagde: O du fordærvede fra Roden af! du har beskæmmet os, og krænket vor Værdighed; det er nødvendigt, at jeg må udslette dig af Jorden. Drengen svarede: O Konge! udvis Tålmodighed i alle dine Sager, at du må opnå dit Öjemed; ti Gud den allerhöjeste har gjort en herlig Lön til Følge af Tålmodighed. Det var jo ved Tålmodighed at Abu Sábir undslap af Gruben, og besteg Kongesædet. Da sagde Kongen: hvem var Abu Sábir, og hvordan var hans Begivenhed?

Herremanden Abu Sábirs Begivenhed.

23. Drengen sagde: O Konge! Der var en Mand, ved Navn Abu Sábir, såre rig på Får; samme Mand havde sig en smuk Hustru, og med hende to Sönner; de boede i en Flække, og til den Flække kom der en Løve, som anfaldt Abu Sábirs Hjord, og störste Delen af hans gangende Fæ blev ødelagt. En Dag sagde hans Hustru til ham: den Løve har alt ødelagt störste Delen af vort gangende Fæ; bered dig, og stig til

Hest i egen Person, og tag dine Følgesvende med dig, og søg at dræbe den, at vi kan få Ro for den. Abu Sábir svarede: hav Tålmodighed, min Kone! ti Tålmodighed har en herlig Lön; og dersom denne Løve er den, der raser imod os, og er så uretfærdig, så vil Gud den allerhöjeste ufejlbarlig ødelægge den, og vor Tålmodighed vil dræbe den; ti den som gör Uret, det vil falde tilbage på ham selv. Da nu nogen Tid var gået, drog Kongen ud på Jagt, og han og hans Folk stødte på Løven, og fik Bugt med den, og holdt ikke op förend de dræbte den. Da Abu Sábir hørte dette, sagde han til sin Hustru: sagde jeg dig ikke, min Kone! at den som gör Uret, det vil falde tilbage på ham selv; men dersom jeg havde draget ud imod Løven, skulde jeg måskje ikke have fået Bugt med den. Men dette er Følgen af Tålmodighed.

24. Nogen Tid derefter traf det sig, at en Mand blev dræbt i Abu Sábirs By, hvorover Soldanen plyndrede Byen, og Folkene ranede Abu Sábirs Gods. Da sagde hans Kone til ham: du er bekjendt med alle Kongens Tjenere, du kommer til at mælde dig

hos ham, at han kan tilbagegive dig dit Kvæg; men Abu Sábir svarede: O Kone! har jeg ikke sagt dig, at den som gör ondt, ham vil ondt vederfares; og dersom Kongen handler uretfærdig, så vil hans Gjerning visselig gå ud over ham selv; og enhver som berøver andre deres Gods, han vil ufejlbarligen blive sit eget Gods berøvet. Denne hans Tale hørte én af Naboerne, som misundte ham, og gik strags og mældte det for Soldanen, hvorpå denne sendte sine Folk, ranede alt hans Gods, og uddrev ham tillige med hans Hustru af Flækken. Da de nu altså vankede husvilde om på Marken, sagde hans Hustru til ham: alt hvad der rammer os, er en Følge af din Sendrægtighed i at handle, og din Kraftløshed. Han svarede blot: hav Tålmodighed; ti Tålmodighed får en god Lön.

25. Men de ginge ikke langt, för de traf på Røvere, som plyndrede hvad de endnu havde tilbage hos sig, fratog dem deres Klæder, og bortførte begge deres Börn. Da græd Konen, og sagde: O du Mand! løsriv dig fra denne Dumhed, og skynd dig og sæt efter Røverne; hvem kan vide, om de ikke

ville ynkes over os, og give os Börnene tilbage. Abu Sábir svarede: O Kone! den som handler ilde, vil få en ond Lön, og hans Udåd vil falde tilbage på ham selv; men dersom jeg sætter efter dem, kunde vel én af dem drage sit Sværd, og afhugge mit Hoved, og jeg således miste Livet. Hav derfor Tålmodighed, ti Tålmodighed har en herlig Lön.

26. De vandrede da videre, indtil de ankom i Nærheden af en By i Landskabet Karman, ved hvilken By der løb en Å. Der sagde Manden til sin Hustru: bliv her, imedens jeg går ind i Byen, og ser til at skaffe os en Lejlighed at bo udi. Siden forlod han hende ved Vandet, og gik ind i Byen. Dernæst kom en Rytter til Åen, for at vande sin Hest, og da han så' Kvinden, behagede hun ham meget; hvorfore han sagde til hende: Kom og sid op hos mig; ti jeg vil gifte mig med dig, og göre vel imod dig. Hun svarede: Gud forbyde det, ti jeg er allerede gift. Da uddrog han sit Sværd, og sagde: dersom du ikke adlyder mig, så hugger jeg dig ned på Stedet. Da hun nu så', at han var ikke at lide på, så skrev hun i

Sandet på Jorden med sin Finger: O Abu Sábir! du holder ikke op med din Tålmodighed, för alt er forsvundet: dit Gods, dine Börn og din Kone, som du skattede over alt andet: jeg er vel kun forbleven hos dig i Bedrøvelsen hidtil, fordi jeg skulde se, hvad Nytte du har af din Tålmodighed. Derefter tog Rytteren hende op bag sig på Hesten, og red sin Vej. Hvad nu Abu Sábir angår, så kom han snart tilbage, og savnede sin Hustru, men læste hvad der var skrevet på Jorden. Da græd han, og slængte sig ned bedrøvet, sigende: O Abu Sábir! det sömmer dig at være tålmodig, ti det er dog muligt, at din Skæbne kunde være tungere og hårdere endnu.

27. Derpå fór han afsted, ligesom en afsindig eller besat, og kom omsider til nogle Folk, som arbejdede på Kongens Slot, og vare pressede til Arbejdet. Da Opsynsmændene over dem så' ham, lukte de i for ham, og sagde: du må arbejde med disse Folk på Kongens Slot, hvis ikke ville vi sætte dig i evigt Fængsel. Han gav sig da til at arbejde med dem, det bedste han kunde, og hver Dag gave de ham et helt Brød. Da

han nu en Måneds Tid havde arbejdet iblandt dem, så traf det sig at én af Arbejderne, som skulde gå op ad en Trappe, faldt og brød sit ene Ben, hvorover han gav sig til at skrige og græde. Abu Sábir sagde til ham: vær tålmodig, og græd ikke; ti i Tålmodigheden vil du finde Lise. Men han svarede: hvorlænge skal jeg være tålmodig? Abu Sábir vedblev: vær tålmodig, ti Tålmodighed bringer Manden op af den dybeste Grube, og sætter ham på Kongesædet. Ulykkeligvis sad Kongen i et Vindue, og hørte denne Tale, blev strags meget fortörnet på Abu Sábir derover, og lod ham hente, og han blev strags ført frem. Der var i Kongens Gård en Art Brönd, og i samme en stor og dyb underjordisk Grube, derudi lod han ham nedsænke, sigende: O du tåbelige Mand! lad os nu se, hvorledes du kommer op af Gruben på Kongesædet! ja han vedblev at komme, og stå ved Mundingen af Brönden og sige: O du tåbelige Mand! O Abu Sábir! skal jeg snart se dig komme op af Gruben, og sætte dig på Kongesædet? Men hver Dag gav han ham to Brød. Abu Sá-

bir var tavs, og mælte ikke et Ord, men bar tålmodig alt, hvad der hændtes ham.

28. Samme Konge havde haft en Broder, som han havde fængslet i samme Brönd for længere Tid siden; og han var død, men Folk i Landet tænkte, at han vel endnu kunde være i Live. Da der imidlertid gik så lang Tid hen, at Kongens Broder sad i Fængsel, begyndte Hofsinderne at tale derom, og om Kongens Tyranni; og der blev udspredt et almindeligt Ry om hans Uretfærdighed. Endelig sammenrottede nogle sig imod ham en Dag, og dræbte ham, hvorpå de undersøgte Gruben, og udtoge Abu Sábir, i den Tanke at det var Kongens Broder; ti han var ham meget lig af Udseende, og havde nu siddet længe i Fængselet. De antoge ham altså for Kongens Broder, og sagde til ham: du skal være Konge i din Broders Sted; ham have vi dræbt, men dig ville vi sætte isteden. Abu Sábir var tavs, og mælte ikke et Ord; men indså' vel, at dette var Lönnen for hans Tålmodighed. Han beredte sig da, og satte sig på Kongesædet, ifört den kongelige Dragt, og han udøvede Ret og Billighed, og hans Sager gik vel fra Hånden,

Folket var ham lydigt, Undersåtterne finge ham kær, og hans Krigshær blev talrig og mægtig stærk.

29. Derefter hændte det sig, at den Konge, som havde plyndret Abu Sábir, og ladet ham uddrive af hans By, fik en mægtig Fjende, som drog til Felts imod ham, overvandt ham, og indtog hans Hovedstad, hvorpå han flygtede, og kom til Abu Sábirs Hovedstad, for at bede ham om Hjælp, uden at ane at det var Abu Sábir. Da han nu gik ind til ham, stod for ham, og begyndte at lovprise ham, så kjendte Abu Sábir ham, og sagde: Denne Erstatning er en Lön for Tålmodighed. Nu har Gud den allerhöjeste givet mig Sejer over dig. Dernæst befalede Abu Sábir sine Drabanter, at plyndre Kongen og hans Hofsinder, hvorpå de plyndrede dem, fratoge dem deres kostbare Klæder, og uddreve dem af Byen på Flugten. Da Abu Sábirs Drabanter og Krigsfolk så' dette, undredes de, og sagde: hvad er dette for en Gjerning, som Kongen gör? der kommer en Konge til ham, for at bede ham om Hjælp, men han plyndrer ham, ikke er dèt en kon-

gelig Adfærd; men de torde dog ikke göre noget Ord af denne Sag.

30. Siden kom det Kongen for Øren, at der vare Røvere i hans Land, og han holdt ikke op at forfølge dem, för han havde grebet dem alle; og se! det var Røverne, som havde plyndret ham, og bortført hans Börn, da han var husvild på Vejen. Han lod dem nu kalde frem, og der de stode for ham, tilspurgde han dem, sigende: hvor ere de to Drenge, som I bortførte den og den Dag? De svarede: hjemme hos os, og vi ville bringe dig dem, Herre og Konge! som dine Slaver til din Opvartning; og vi ville give meget Gods, som vi have sammenskrabet, og afstå alt hvad vi eje og have; og omvende os fra Røveriet, og fægte for dig som dine Stridsmænd. Men han brød sig ikke om deres Tale, men inddrog alt deres Gods, og, med Undtagelse af Drengene, befalede han at henrette dem alle tilhobe; Börnene tog han til sig, og glædede sig höjligen over dem. Hans Stridsmænd talte meget herom indbyrdes, sigende: denne er værre end hans Broder; her kommer til ham Røvere, som önske at omvende sig, og bringe ham to dejlige Drenge,

og han tager Slaverne af dem, og alt deres Gods, og lader dem så henrette; det er dog en stor Uretfærdighed!

31. Derefter kom Rytteren, som havde bortført hans Hustru, for at klage over hende hos Kongen, fordi hun ikke vilde vide af ham at sige, skönt hun, som han foregav, var hans virkelige Kone. Kongen befalede at bringe hende frem for sig, for at dömme hende, når han havde hørt hendes Forsvar. Rytteren kom da frem for Kongen med hende, og såsnart han så' hende, kjendte han hende, tog hende fra ham, og lod ham dræbe. Da mærkede Kongen på sine Stridsmænd, at de talte om at han var uretfærdig, han vendte sig da til sine Hofsinder og Vezirer, og sagde: Ved den store Gud! jeg er ikke den forrige Konges Broder; men blot bleven fængslet af ham for et Ords Skyld, som han havde hørt af mig, og som han hver Dag bebrejdede mig. I antoge mig for hans Broder, men jeg er Abu Sábir, og Gud har skjenket mig dette Rige for min Tålmodighed. Hvad angår den Konge, som bad mig om Hjælp, og som jeg lod plyndre, da havde han først gjort mig det samme, plyndret mig, udjaget

mig af min By, gjort mig husvild med Urette, og tiggefærdig uden Brøde: derfor gjorde jeg mod ham, som han havde gjort mod mig, i Følge Gjengældelsens Ret. Røverne, som foregave at ville omvende sig, fik ikke noget Rum til Omvendelse hos mig; fordi de først havde behandlet mig skammelig, da de traf mig på Vejen, nemlig plyndret mig, affört mig mine Klæder, ranet mit Gods, og bortført mine Börn i Trældom; og det er disse samme Drenge, som jeg tog fra dem, og som I forestillede eder, vare Livegne, men som ere mine egne kødelige Börn: jeg har derfor betalt dem hvad de have forskyldt, og handlet med dem efter Ret og Billighed. Rytteren, som jeg lod henrette, og Konen som jeg tog fra ham; det var fordi det er min Hustru, som Gud den allerhöjeste har bevaret og tilbagegivet mig: denne min Dom og Gjerning var altså overensstemmende med Ret, skönt I, som dömte efter Sagens Yderside, tænkte at jeg gjorde det med Urette. Da Folk nu hörte denne hans Tale, undredes de, faldt ned for hans Fødder, og forsikrede ham om sin bestandige Hengivenhed og Kærlighed, samt undskyldte

sig hos ham. Alle undredes over det, Gud havde gjort med ham, og hvorledes han havde skjenket ham Riget formedelst hans Eftergivenhed, og ophöjet ham formedelst hans Tålmodighed fra den dybe Brönd på det kongelige Höjsæde, men nedstødt Kongen fra hans Stol i Gravens Dyb. Siden tog Abu Sábir sin Hustru til sig på ny, og sagde til hende: hvorledes synes du nu om Tålmodighedens Frugt og dens Sødhed, samt om Forhastelsens Frugt og dens Bitterhed? Vær forvisset om, at enhver Handling, som man gör, god eller ond, vil man få betalt.

32. Og således, o Konge! sömmer det dig, at udvise Tålmodighed, så ofte som du kan; ti Tålmodighed hører til ædel Dåd, og er det ypperste, man han forlade sig på, og det anstår ikke Fyrsterne at tilsidesætte den. Så talte han; men da Kongen hørte dette af Drengen, stilledes hans Vrede, og han befalede at bringe ham tilbage til Fængselet, hvorpå Folk skiltes ad for den Dag.

DEN FJERDE DAG.

Om Godhed og Langmodighed.

33. Der fortælles, at da den fjerde Dag kom, indfandt den fjerde Vezir ved Navn Zúshád sig, faldt ned for Kongen og sagde: O Konge! lad ikke denne Drengs Tale føre dig bag Lyset; ti sålænge han bliver i Live, holde Folk ikke op at snakke, og din Tanke sysselsættes med ham bestandig. Kongen svarede: Ved Gud! det er sandt du siger, jeg vil derfor lade ham hente, og dræbe i Dag her for mine Öjne. Derpå lod han ham kalde, og de førte ham lænkebnnden frem. Kongen tiltalte ham da således: O ve dig! du tænker nok, at du skal besnære mit Hjærte med din Fortælling, og den ene Dag gå hen efter den anden med din Tale; men jeg vil nu dræbe dig i Dag, at jeg kan blive dig kvit. Drengen svarede da: O Konge! mit Drab står i din Hånd, hvad Öjeblik du vil; men der er ikke noget godt ved Overilelse i éns Gjerninger, Langmodighed derimod hører til ædel Dåd. Og når du har dræbt mig, vil du fortryde det; men når du önsker at bringe mig til Live igjen, vil du

ikke kunne det; ti enhver, som forhaster sig i sin Sag, vil det gå, som det gik Kongesönnen Behzád. Da sagde Kongen: hvorledes gik det Kongesönnen Behzád, den Gang han forhastede sig?

Kongesönnen Behzáds Begivenhed. Om Forhastelse.

34. Drengen begyndte da sin Fortælling således: O Konge! der var i gamle Dage en Konge, og han havde sig en Sön, der var den smukkeste af alle sine Samtidige. Han holdt meget af Omgang med Folk, Samkvem med Kobmænd og Selskaber med dem. I det han nu en Dag sad i Selskab i en temmelig talrig Forsamling, så hørte han at de talte om hans Skönhed og Dejlighed, og sagde at der da for Tiden ikke fandtes nogen smukkere på Jorden; men én af Selskabet ytrede at den og den Konges Datter var smukkere. Da Behzád hørte dette, forlod Forstanden ham, og hans Hjærte klappede såre. Han kaldte strags den Mand til sig, og sagde: lad mig nu vide rigtig hvad det var du sagde, og sig mig sandt om hende, som du fortalte var skönnere end jeg, og

hvis Datter hun er? Manden svarede at hun var en Datter af den og den Konge. Nu hængte hans Hjærte ved hende, og han skiftede Farve. Da hans Fader fik dette at høre, sagde han til ham: O min Sön! den Pige, som dit Hjærte attrår, hun står til din Befaling', og vi kunne let erholde hende, hav blot Tålmodighed, imedens jeg begjerer hende til dig; men Sönnen svarede: jeg har ingen Tålmodighed! Da skyndte Faderen sig dermed, og sendte Bud for at begjere hende af hendes Fader; denne forlangte i Brúdkøb for sin Datter hundrede tusende Guldstykker i rede Penge, hvilket Ynglingens Fader bevilgede; men da han efterregnede, hvad han havde i sin Skatolkasse, fattedes der en föje Ting i den omtalte Sum. Han sagde derpå til sin Sön: hav Tålmodighed, mit Barn! indtil vi få samlet det, som fattes i disse Penge, hvorpå jeg strags skal sende Bud, og hente hende til dig; ti hun bier jo allerede efter dig.

35. Sönnen blev alligevel meget fortrydelig herover, og svarede: jeg har ingen Tålmodighed! Derpå tog han sit Sværd og sit Spyd, og drog ud og gjorde Vejen usikker.

En Dag anfaldt han en Skare Rejsende, men de overmandede ham; grebe ham og førte ham bagbunden til Fyrsten over det Land, hvori han havde røvet på Landevejen. Da denne så' hans Skabning og Dejlighed, fattede han Mistanke om ham, og sagde: hvad er dette for et Ansigt på en Røver? sig os kun Sandheden, du unge Mand! hvem du er? Men Behzád skammede sig ved at underette ham om sin sande Beskaffenhed, og foretrak Døden; hvorfore han svarede: jeg er ikke andet end en Tyv og en Røver. Men Kongen sagde: det sömmer sig ikke, at vi overile os med denne Ynglings Sag, förend vi få den vel betænkt; ti Forhastelse føder Fortrydelse. Han holdt ham nu fangen hos sig, og satte en Mand til at opvarte ham. Derefter rygtedes det, at Kongesönnen Behzád var forsvunden, og hans Fader udsendte Brev og Budskab, for at opsøge ham: og da det Brev ankom til den Konge, hos hvem Behzád var, så lovede han Gud den allerhöjeste, for at han ikke havde forhastet sig i nogen Måde med hans Sag; derpå lod han ham kalde for sig, og sagde: hvorfor vil du styrte dig selv i Fordærvelse? han

svarede: af Frygt for Beskæmmelse. Kongen sagde: dersom du frygtede for Beskæmmelse, skulde du ikke have begået nogen Overilelse. Vidste du ikke at Forhastelsens Frugt er Fortrydelse? og dersom vi nu også havde overilet os ligesom du, vilde vi have angret det. Siden lod han ham føre en Hæderskappe, og lovede ham den hele Sum, og sendte Bud til hans Fader, for at glæde og opmuntre hans Hjærte med hans Söns Frelse.

36. Derpå sagde Kongen til Behzád: bered dig nu, min Sön! og drag hjem til din Fader; men Behzád svarede: o Konge! fuldend din Velgjerning imod mig, og lad mig drage til min Brúd; ti hvis jeg rejser først hjem til min Fader, så skal han til at sende et Bud til dem, og jeg vil opholdes med Løfter, og Tiden gå hen for mig. Hertil smilede Kongen, og undredes over ham, og sagde: jeg frygter for dig med dette Hastverk, at du vil snuble, og ikke nå dit Öjemed. Imidlertid gav han ham meget Gods, og skrev Anbefalelsesbreve med ham til Pigens Fader, og sendte ham did. Da han nu ankom til dem, så drog Kongen ham i

Mode med Rigets Herrer, og indrettede en smuk Bolig for ham, samt befalede at fremskynde sin Datters Forening med ham, i Overensstemmelse med Kongens Breve og hans Faders Anmodninger til ham; og de toge til at udruste Pigen. Da nu Dagen til Ægteforeningen kom, så gik han af Overilelse og Mangel på Tålmodighed til en Væg, som adskilte hans og hendes Bolig, og så' ind igjennem et Hul på samme, for at se sin Hustru; men hendes Moder bemærkede ham, og tog det meget ilde op. Hun greb da fra én af Opvarterne to hede Jærnspid, og stak dem uformærkt ind ved Siden af Hullet, og i det han anstrængte sig, for at komme rigtig til at se derind, jog hun ham begge Spiddene i Öjnene, som således bleve udstukne. Ynglingen udstødte herved et rædsomt Skrig, og faldt derpå i Afmagt: således omskiftedes hans Glæde, og blev til stor Sorg og Græmmelse.

37. Se da her, o Konge! Følgen af denne Ynglings Forhastelse og Mangel på Sagtmodighed; ti Forhastelsen var det, som påførte ham den lange Fortrydelse, og forvandlede hans Glæde til Bedrøvelse. Det samme gæl-

der om Kvinden, som overilede sig med at udstikke hans Öjne, og ikke fór med Lempe; ja om enhver som helst, der forhaster sig i sine Handlinger. Således sömmer det da Kongen, at han ikke overiler sig med mit Drab; ti jeg er under din Magt, og i din Hånd, og hvad Öjeblik du vil, kan mit Drab ikke falde dig vanskeligt. Da Kongen hørte dette, stilledes hans Vrede, og han sagde: bringer ham tilbage til Fængselet; til i Morgen ville vi overveje hans Sag.

FEMTE DAG,

som falder ud efter Önske til Uskyldighedens Sejer.

38. Da den femte Dag kom, fortælles der at den femte Vezir indfandt sig, og hans Navn var Dsjeherbúr. Han gik nu ind til Kongen, hilste ham ydmygelig og sagde: O Konge! din Værdighed er så ophöjet, at hvis du så' eller hørte, at nogen blot kigede efter dit Gjemak, så var det Ret for dig, at lade hans Öjne udstikke: men hvad da den, som du har set midt i dit Værelse, på din Sæng og i dit Leje, og som

er mistænkt for at have attrået mere, men dog hverken er af din Stamme eller af dit Blod? Det er vel dog nødvendigt at dræbe ham! vi råde dig ikke dertil, uden for at befæste din Regjering, og af Iver i at påminde dig, samt af Hengivenhed for dig; men hvorledes kan det dog tåles, at den Dreng lever nogen Time længer? Derved opfyldtes Kongen af Vrede, og sagde: bringer mig ham strags på Timen hid! de fremstillede ham da lænkebunden, og Kongen tiltalte ham som følger: O ve dig! du har begået en stor Brøde, og dit Liv har alt varet for længe, så at det er uundgåeligt at dræbe dig; ej heller have vi Ro, sålænge du lever, så at der er ikke andet for. Drengen svarede: O Konge! tillad mig, ved Gud! jeg er uden Brøde, og på den Grund har jeg Håb om Livet; ti den, som véd sig fri for Brøde, ængstes aldrig ved Tanken om Straf, ei heller er hans Sorg og Græmmelse utålelig; men enhver, som har gjort sig skyldig i en Brøde, den Brøde vil ufejlbarligen gå ud over ham, og hans Liv vil ikke blive langvarigt; men det vil gå ham, som det gik

Kong Dádbín og hans Vezir. Kongen sagde: hvordan var det?

Fortællingen om Kong Dádbín og hans Vezir, og hvorledes det gik dem.

39. Drengen vedblev: O Konge! Gud forlænge din Regjering! I Landskabet Tabristán var en Konge, ved Navn Dádbín, og han havde to Vezirer, den ene af dennem hed Zúrchán, den anden Girdán: og Zúrchán havde sig en Datter, som overgik alle på hendes Tid i Dejlighed, Kyskhed og Gudfrygtighed, og var ivrig i Faste og Bön og Guds den allerhöjestes Tjeneste, og hendes Navn var Erva. Da Kong Dáhbín hørte fortælle om hendes Dyder, fattede han Kærlighed til hende, kaldte Veziren til sig og sagde: jeg har at forlange af dig, at du giver mig din Datter til Ægte. Veziren svarede: o Konge! tillad mig at spörge hende, om det er hendes Önske; hvis hun da vil, så skal jeg give dig hende. Kongen svarede: så skynd dig da! Faderen gik altså til hende, sigende: o min Datter! Kongen har forlangt dig af mig, og vil gifte sig med dig. Men hun svarede: o min Fader! jeg önsker ikke

at giftes; men hvis du vil gifte mig, så giv mig ikke uden til sådan en Mand, som er under mig, og som jeg er overlegen i Værdighed; at han ikke skal vende sig til flere, og overse mig; og giv mig for alting ikke til nogen, som er fornemmere end jeg, hos hvem jeg vilde blive ligesom Tjenestepige. Med dette sin Datters Svar gik Veziren da tilbage til Kongen; men man fortæller at dennes Attrå og Kærlighed til hende forøgedes end mere herved; så at han svarede Veziren: hvis du ikke giver mig hende med det gode, så tager jeg hende med Magt og Vold. Veziren gik da igjen til sin Datter med denne Erklæring af Kongen; men hun svarede: jeg önsker ingenlunde at giftes. Da Veziren nu atter berettede Kongen dette, blev han vred og truede ham; han gik da hjem til sin Datter, tog hende med sig, og flygtede bort. Dog Kongen erfarede snarligen dette, og udsendte sine Tropper at opsøge ham, og afskære ham Vejen; satte også efter ham i egen Person, og da han nåede ham, slog han ham i Hovedet med en Kølle og dræbte ham, bortførte Datteren med Vold, og vendte tilbage til sin Bolig; gik derpå

ind til hende, og ægtede hende. Hun bar sin Skæbne med Tålmodighed, og overantvordede Gud den allerhöjeste sin Sag, samt tjente Gud Nat og Dag med oprigtig Dyrkelse i Kong Dádbíns, sin Gjemals, Hus.

40. Det begav sig derefter, at Kongen foretog sig en Rejse, hvisårsag han lod den anden Vezir, Girdán, kalde, og tiltalte ham således: jeg har en Ting at betro dig i min Fraværelse, og det er Damen, Vezirens Datter, min unge Hustru, som jeg vil at dn selv skal bevare og bevogte; ti der er intet i denne Verden dyrebarere for mig end hun. Girdán indså' vel, at dette var en stor Hæder og Ære, Kongen herudi beviste ham; han svarede altså: din Kærlighed og Nåde skylder jeg dette. Da nu Kongen var rejst, tænkte Veziren ved sig selv: jeg må dog endelig se den Dame, som Kongen elsker så overordentlig höjt; han skjulte sig altså et Sted, hvor han kunde se hende, og så' at hun var over al Beskrivelse; ja blev så forgabet i hende, at hans Forstand tog Flugten; og så betvungen af Elskov, at han endogså sendte hende Bud, sigende: hav Medlidenhed med mig; jeg forgår af Længsel efter dig. Men

hun sendte Bud tilbage, og lod sige: O Vezir! du est höjtbetroet, og meget agtet af Kongen, fordærv derfor ikke den Ting, han har betroet dig, men lad dit indre svare til dit ydre. Hold dig til din egen Hustru og det som er dig tilladt, hvoraf du vil høste fuldt så søde Nydelser; men hvis du ikke holder op med slige Budskaber, så vil jeg göre dig til Skamme for Folk. Da Veziren hørte denne Tale, og vidste hun var kysk og ren både til Sjæl og Legeme, så fortrød han usigelig höjt sin Dårskab, og frygtede såre for Kongen, og tænkte ved sig selv: jeg må udfinde et Anslag, hvorved jeg kan styrte hende, hvis jeg ikke vil stå til Skamme for Kongen.

41. Da nu Kongen kom hjem fra sin Rejse, spurgde han Veziren om Sagernes Tilstand i Riget; denne svarede: alt står vel til, o Konge! kun én slem Sag er her, som jeg er kommen under Vejr med, men som jeg undser mig ved at fremsætte for Kongen. Ikke desmindre, hvis jeg tier med den, frygter jeg at en anden vil åbenbare den, og jeg altså synes at have svigtet Kongen i Oprigtighed og Troskab. Kongen svarede

ham: sig det frit; ti jeg er fuldkommen overbevist om din Ærlighed, Troskab og Oprigtighed i hvad du siger, og det uden al Mistanke i nogen Del. Da sagde Veziren: o Konge! denne Kvinde, som dit Hjærte er hengivet til, og indtaget i, og hvis Gudfrygtighed og Faste og Bön du gör så meget af, om hende må jeg sige dig, at det er Svig og Bedrag alt tilhobe. Herved blev Kongen heftig bevæget, og sagde: hvad er det for en Tidende? Veziren svarede: vid at der nogle Dage efter din Afrejse kom en Person til mig, sigende: o Vezir! kom en Gang og se! da jeg altså gik til Kammerdören, så' jeg hende sidde derinde med dendes Faders Slave, Abu-'lchejr, i dybeste Fortrolighed; og denne Omstændighed er, hvad jeg selv har set og hørt. Herved opflammedes Kongen til heftig Vrede, så at han sagde til én af Opvarterne: gå og dræb hende i hendes Kammer. Men da Opvarteren hørte, at Kongen alt gav Befaling til hendes Henrettelse, sagde han: Gud forlænge dine Dage, o Konge! det går ikke an, at dræbe hende på denne Måde; men befal én af Opvarterne, at sætte hende på en Kamél, og føre hende ud i en ufrem-

kommelig Ørken, og forlade hende der; hvis hun da er skyldig, så vil Gud lade hende omkomme; men hvis hun er ren, så vil han frelse hende, i alt Fald vil Kongen være uden for hendes Brøde; ti denne Dame har været dig inderlig kær, og du har dræbt hendes Fader formedelst din Kærlighed til hende. Kongen svarede ham og sagde: ved Gud! du har Ret i det du siger; derpå befalede han at én af Slaverne på en Kamél skulde føre hende ud i en ufremkommelig Ørken, og forlade hende der, og komme tilbage, for at hun kunde omkomme ved en lang Pinsel. Der fortælles nu at Opvarteren drog ud i Ørken med hende, og forlod hende uden Mad og Drikke, og vendte tilbage; men Damen tog til at lægge nogle Stene i Orden på en liden Höj; for disse stillede hun sig, og bad, og tjente Gud den allerhöjeste.

42. Til samme Tid begav det sig, at Kamélrøgteren hos Kong Kjesra havde mistet nogle Kameler, og Kongen havde truet ham, at hvis han ikke fandt dem, skulde det koste hans Liv. Han gik derfor ud, og fordybede sig i Ørken, og kom omsider til det Sted hvor Damen var, og så hende stå der ene,

og bede. Han biede da, indtil hun havde endt sin Bön, derpå nærmede han sig, hilste hende og sagde: hvem er du? hun svarede: Guds Tjenerinde. Han vedblev: hvad gör du på dette ufremkommelige Sted? hun sagde: jeg dyrker Gud den allerhöjeste. Da han nu så' hendes Skönhed og dejlige Skabning, så blev han indtaget i hende, og sagde: jeg har en Ting at sige dig; hvis du vil tage mig til Mand, så vil jeg blive dig en öm og kærlig Ægtemage, og være dig til Bistand i Guds den allerhöjestes Dyrkelse. Hun svarede: jeg behover ingen Mand, men agter at forblive ene her med Herren i hans Tjeneste; men dersom du vil bevise mig en Gunst, og være mig til Bistand i min Gudsdyrkelse; så før mig til et Sted, hvor der er Vand, derfor vil jeg være dig höjligen forbunden. Han førte hende da til et Sted, hvor der var rindende Vand, og afsatte hende der, og lod hende ene, og drog forundret bort; men næppe var han gået fra hende, för han fandt sine Kameler, hvilket var en Følge af hendes Velsignelse.

43. Da Kamelrøgteren kom tilbage, spurgde Kong Kjesra, om han havde fundet Kame-

lerne; denne underrettede ham da om Historien med Damen, og beskrev ham hendes Skönhed og dejlige Skabning, hvorover Kongen blev forelsket i hende. Han satte sig derfor til Hest, og tog nogle få Ledsagere med sig, drog ud til Stedet, fandt Damen, og blev indtaget af hende; da han så' hun overgik Beskrivelsen, som Røgteren havde givet ham. Kongen nærmede sig derpå til hende, sigende: jeg er Kong Kjesra, Overkongen, mon du vel vilde have mig til Mand? Hun svarede: hvad kunde du göre med mig, o Konge! en Kvinde, som er udstødt i denne vilde Ørk? Han sagde: det må dog nødvendigvis blive derved, og hvis du ikke vil drage med mig, så vil jeg blive her, og underkaste mig din Gudsdyrkelse og Bodsøvelse, og tjene Gud tilligemed dig. Derpå lod Kongen oprejse en liden Hytte for hende, og en anden for sig selv ligeover for, i den Agt at deltage des lettere i hendes Gudstjeneste; han tog sig også for, at sende hende Mad. Hun tænkte siden ved sig selv: denne Mand er en regjerende Konge, det anstår mig ikke at lade ham løsrive sig fra sine Undersåtter og sit Rige for min Skyld; hun sagde der-

for til Tjenestekvinden, som bragde hende Spisen: sig til Kongen, at han må vende tilbage til sit Fruentimmer, og sit Folk, da han ikke behøver mig, men jeg agter at blive her, og tjene Gud. Da nu Tjenestekvinden havde berettet Kongen dette, så sendte han Bud tilbage og lod sige: jeg behøver ikke heller noget Rige, men vil også opholde mig på dette Sted, for at tjene Gud tilligemed dig her i Ørken. Da hun nu heraf skönnede hans Tilböjelighed Oprigtighed og Heftighed, så sagde hun til ham: o Konge! jeg vil da föje mig i din Villie, og blive din Hustru; men på det Vilkår, at du bringer mig Kong Dádbín og hans Vezir, Girdán, og hans Husfoged, så at de føres frem for dit Hof, og jeg kan tale et Ord med dem i din Nærværelse, hvorved din Kærlighed til mig vil forøges. Hertil svarede Kong Kjesra: men hvad behøver du det for? Da fortalte hun ham sin Hændelse fra først til sidst, og hvad Veziren havde sagt hende på, og at hun havde været Kong Dádbíns Hustru. Da Kong Kjesra hørte det, forøgedes hans Attrå og Kærlighed til hende, og han sagde: du har at befale!

44. Dernæst lod han hente en bedækket Bærestol, hvorpå han førte hende til sin Bolig, siden ophöjede han hende, og giftede sig med hende. Derefter sendte han en uimodståelig Hær til Kong Dádbín, og hentede ham og hans Vezir og hans Husfoged; og Kong Kjesra lod dem kalde for sig, men de begrebe ikke hvad hans Hensigt var. Han lod også oprette et bedækket Aflukke i Salen til Erva, hvor hun gik ind, og slog Omhænget ned for sig. Da nu Forsamlingen var fuldtallig, og alle havde sat sig; løftede Erva det ene Omhæng, og sagde: o Girdán! stå op på dine Fødder; ti det sömmer dig ikke at sidde i en Forsamling som denne, og i den store Konge Kjesras Nærværelse. Da Vezir Girdán hørte denne Tale, blev hans Sind forvirret, og hans Ledemod skjalv, og han rejste sig op med Forfærdelse. Derpå vedblev hun: jeg besværger dig ved Gud, som har bragt dig på dette Sted, og du har måttet lyde, at du siger Sandhed. Hvad bevægede dig til at lyve mig på, og uddrive mig af mit Hus og min Ægtemands Arme, samt at beskylde på samme Måde en troende

Mand*), og skille ham ved Livet? Men vid at dette er et Sted, hvor ingen Lögn vil hjælpe dig, og ingen urimelig Snak vil antages. Da Veziren nu kjendte, at det var Erva, og hørte denne Tale, så begreb han, at ingen Usandhed vilde frelse ham, og intet nytte ham uden Åbenhjærtighed; han böjede sig da til Jorden, og sagde med grædende Tårer: Den som handler ilde, vil ufejlbarligen få det at finde, om det end kan vare længe. Ved Gud! jeg er den skyldige, og den syndige, og intet bevægede mig til dette, uden Frygt og utæmmelig Begjerlighed og den Elendighed, som Skæbnen havde skrevet på min Pande; men denne Kvinde er som lutret Guld, ren og fri for al Brøde.

45. Nu fortælles der videre, at da Kong Dádbín hørte dette, slog han sig i Ansigtet, og sagde til Veziren: Herren slå dig, som har skilt mig ved min Hustru, og behandlet mig så skammelig! Men Kong Kjesra svarede ham: dig vil ufejlbarlig Herren slå, at du har overilet dig således, og ikke betænkt

*) Nl. Abu-'lchejr (se §. 41), som man må forestille sig at være bleven henrettet uden Lov og Dom, efterdi han var livegen.

din Sag, eller skjelnet Forbryderen fra den uskyldige; ti dersom du havde givet dig Tid, så havde du vist nok set Forskjel på Brøde og Ret. Vel sandt at denne nederdrægtige Vezir søgte din Fordærvelse, men hvor var dit eget Syn og din Tanke? Derpå sagde han til Erva: hvad vil du, at jeg skal göre ved dem? Hun svarede: fuldfør Guds den allerhöjestes Dom over dem: lad Drabsmanden blive dræbt; den umenneskelige behandles umenneskelig, ligesom han har handlet imod os; og den velsindede behandles vel, ligesom han har handlet med os! Derpå afsagde hun Dom over Kong Dádbín; og de knuste hans Hoved med en Kølle, og dræbte ham, i det hun sagde: det er for min Faders Drab. Siden dömte hun Veziren, og de udførte ham på et Lastdyr i den samme Ørken, hvor de havde udført hende, i det hun sagde: dersom du er en Forbryder, så vil du visselig komme til at lide for din Misgjerning, og omkomme i Ørken af Hunger og Tørst; men dersom du er uden Brøde, vil du blive frelst ligesom jeg blev. Tilsidst kom Opvarteren, Husfogeden, som havde rådt Kongen til, at lade hende føre ud i Ørken; ham iførte hun

en kostbar Hæderskappe i det hun sagde: en Mand som dig bör Kongerne drage nær til sig, for at fremme det gode; ti enhver bör nyde Lön som forskyldt; hvorpå Kong Kjesra satte ham til Høvding over et Herred i sit Rige.

46. Derfor, víd, o Konge! at den som handler vel, ham vil det gå vel i Tiden; og den som er uden Skyld og Brøde, frygter ikke for Udfaldet af sin Sag: men jeg, o Konge! er uden Brøde; derfore håber jeg til Gud, at han vil åbenbare Kongen Sandheden, og lyksaliggöre ham, samt give mig Sejer over mine Fjender og Avindsmænd. Da Kongen hørte dette, stilledes hans Vrede, og han sagde: bringer ham tilbage til Fængselet, til i Morgen ville vi overveje hans Sag.

DEN SJETTE DAG.

Om Syndsforladelse.

47. Det berettes nu, at da den sjette Dag kom, så steg Vezirernes Harme over, at de ikke nåede sit Mål med Drengen, de begyndte også at frygte for, selv at falde i Unåde. Der gik da tre af dem ind til Kongen, faldt

ned for ham, og sagde: O Konge! af Omhu for din Regjering og Hengivenhed for din Person nødes vi til at sige det: du har nu ladet det vare alt for længe med den Dreng, og vi indse ikke at det er dig til nogen Nytte; den ene Dag går hen efter den anden, og han er endnu i Live! men Snakken om ham foroges hver Gang; derfore lad ham dog dø, at den Omtale kan få Ende! Da Kongen hørte denne Tale, sagde han: ved Gud! I have Ret, og det er sandt, I sige! han lod da Drengen hente, og da han stod for Kongen, sagde denne: hvor længe skal jeg overveje din Sag, da jeg ikke finder én, som står dig bi, men ser alle tørste efter dit Blod? Drengen svarede ham: o Konge! endnu håber jeg Bistand af Gud, skönt ikke af nogen Skabning; når han står mig bi, vil ingen formå at skade mig; og når Gud er med mig, og hjælper mig på Grund af Sandheden, for hvem skulde jeg da frygte på Grund af Usandheden? allerede har jeg sat min Sag til Gud, en ren og retfærdig Sag, og ophørt med al Begjering om Bistand af de dødelige: men enhver som anråber ham om Bistand, vil befinde hvad Bacht Zemán be-

fandt i Henseende til sit Önske. Kongen sagde: hvad var Kong Bacht Zemán for én? og hvorledes gik det med hans Tildragelse?

Kong Bacht Zemáns Tildragelse.

48. Drengen vedblev: O Konge! der var i gamle Dage en vis Konge ved Navn Bacht Zemán, som var en Ven af Gæstebude og Drikkelav og Selskaber: i Egnen af hans By formærkedes Fjender, som tragtede efter at indtage den. Da sagde én af hans Venner til ham: o Konge! Fjenden stævner imod dig, vogt dig i Tide; men han svarede: jeg bekymrer mig ikke om ham; ti jeg har Krigstilbehør og Penge og Folk, og frygter ingen Ting. Vennen tilföjede: bed Gud om Hjælp, o Konge! ti han vil hjælpe dig bedre end dine Krigsforråd og Penge og Folk; men Kongen slog denne sin Rådgivers Tale hen i Vejret. Imidlertid rykkede Fjenden nærmere, leverede ham et Slag, og overvandt ham, og han havde ingen Nytte af det, han forlod sig på fremfor Gud den allerhöjeste; men flyede for sin Fjende, og tog sin Tilflugt til en anden Konge, til hvem han sagde: jeg tyer nu til dig, og kysser Sömmen af

din Kjortel, og anråber dig om Hjælp imod min Fjende! Her fik han da Penge og Folk, ja en stor Krigshær, hvorover han glædede sig, og tænkte ved sig selv: nu er jeg da hjulpen med denne Hær, og må nødvendig vinde Sejer med sådan en Armé, og ufejlbarlig overvinde og betvinge min Fjende; men han sagde ikke: med Guds den allerhöjestes Hjælp. Derefter gik hans Fjende ham atter i Møde, og overvandt ham, så at han led et fuldkomment Nederlag, og flyede af Marken. Herved blev Hæren adskilt fra ham, og Pengene tabtes, og han forfulgdes af Fjenden; omsider nåede han dog Havet, og satte ud over det til det andet Land. Han så' nu for sig en stor Stad med et betydeligt Slot, og forespurgde sig om dens Navn og Ejermand. Der blev ham sagt, at den tilhørte Kong Chudeidán. Bacht Zemán gik da, til han nåede Kongens Gård, hvor han udgav sig for en Ridder, som vilde søge Tjeneste hos Kongen. Denne optog ham også i sin Hustrop, og hædrede ham, men hans Hjærte vedblev at hænge ved hans Fædreneland og hans eget Rige.

49. Det begav sig dernæst, at denne Konge fik en Krig med en anden, og sendte sin Hær imod ham, og satte Bacht Zemán til Anforer for en Del af samme. Det kom snart til et Slag, og Kong Chudeidán var selv ved Arméen, og opstillede sin Slagtorden, tog derpå sit Spyd, og trådte i Spidsen for sin Hær, og fægtede drabeligen; men Fjenden blev slagen, og flyede af Marken med Skamme. Da nu Kongen og hans Tropper vare komne tilbage med Triumf, sagde Bacht Zemán til ham: sig mig, o Konge! hvorledes det går til; jeg har med Forundring set dig i denne store Krigshær at more dig ved Kampen i egen Person, og udsætte dig for öjensynlig Livs Fare. Kong Chudeidán svarede: giver du dig ud for en Ridder og en erfaren Mand, og tror endda at Sejren beror på Hærens Talrighed? Bacht Zemán sagde: jeg må tilstå, at det er min Formening. Kong Chudeidán svarede: ved Gud! da tager du storligen Fejl i den Formening. Derpå tilföjede han: ve og atter ve den, som forlader sig på noget uden Gud! Vist nok var denne Hær vel udrustet og ærefrygtbydende, men Sejren er fra Gud alene. Ikke des-

mindre, o Bacht Zemán! har også jeg først stået i den Formening, at Sejren beroede på Krigsfolkets Mængde; men der var en Fjende, som angreb mig med 800 Mand, og jeg havde 1800, og forlod mig på mine Troppers Mængde; min Modstander derimod forlod sig på Gud, og besejrede mig, og slog mig på Flugten med Skam og Skændsel. Jeg skjulte mig da i Bjærgene, men på et af Bjærgene traf jeg en Eneboer, som havde slået sig fra Verden, til ham fattede jeg Fortrolighed, og for ham klagede jeg al min Nød. Da sagde Eneboeren: véd du hvorfor det er gået dig sådan, og du er så aldeles kommen på Knæ? hvortil jeg svarede nej. Han vedblev: fordi du forlod dig på dine Hæres Styrke, og ikke satte din Lid til Gud; men dersom du sætter din Lid til Gud, og forlader dig til, at han er den som kan ophöje dig og nedtrykke dig, så vil din Fjende ikke kunne modstå dig. Derpå tilföjede han: omvend dig til Gud! jeg gik da i mig selv, og gjorde Bod efter denne gudelige Mands Anvisning. Tilsidst sagde Eneboeren til mig: Vend nu tilbage, med hvad der er tilovers af din Hær, og bestrid dine Fjender; ti hvis

de have forandret Sindelag imod Gud, så vil du besejre dem, om du endogså var alene. Da jeg havde hørt denne Eneboerens Tale, satte jeg min Lid til Gud den allerhöjeste, og samlede Lævningerne af Arméen, og drog imod Fjenden, som jeg nåede uforvarende om Natten; de indbildte sig at vi vare mange, og flyede med en skændig Flugt; men jeg drog ind i min By, tog min forrige Værdighed i Besiddelse med Guds den allerhöjestes Kraft, og nu fægter jeg aldrig uden med Guds Bistand.

50. Ved at høre denne Tale, opvågnede Bacht Zemán af sin Tankeløshed, og råbte: Lovet være Herren! O Konge! ved Gud, denne Begivenhed er min Historie, hverken mere eller mindre; ti jeg er Kong Bacht Zemán, og således er det gået mig i enhver Henseende; men jeg vil søge Nådens Dör, og omvende mig til Gud. Derpå drog han ud til et Bjærg, og tjente Gud en rum Tid i Ensomhed; men det skjede en Nat, der han sov, at en Person kom til ham og sagde: Allerede har Gud antaget din Bodfærdighed, og oplukket for dig, og vil stå dig bi imod din Fjende. Da han nu var bleven fuldt

overtydet herom ved Nattesynet, så beredte han sig og drog ud, for at søge til sin egen By. Ikke langt fra samme mødte han en Del af Kongens Hofsinder, som sagde til ham: Hvorfra er du? vi se at du er fremmed, og frygte for dig, om Kongen her i Landet kommer efter det; ti han lader enhver Fremmed, som kommer til Byen ombringe, af Frygt for Kong Bacht Zemán. Han svarede: og dog kan intet skade ham og intet gavne ham uden Gud den allerhöjeste. De tilföjede: Han holder en stor Hær, og hans Hjærte fortröster sig på dens Mangfoldighed. Da glædede Kong Bacht Zemán sig inderlig, og tænkte ved sig selv: jeg derimod forlader mig på Gud, og med Guds Hjælp skal jeg overvinde ham ved den allerhöjestes Kraft; derpå sagde han til Folkene: kjende I mig ikke? Nej, ved Gud! svarede de. Han vedblev da: jeg er Kong Bacht Zemán! Da de nu bleve overtydede derom, og kjendte ham, stege de af Hestene, og kyste hans Stigböjle af Ærefrygt for ham, og sagde: o Konge! hvorfor sætter du således dit Liv i Vove? Han svarede dem: mit Liv er mig ringe; men jeg forlader mig på Gud

den allerhöjeste, og anråber ham om Hjælp. De sagde: det vil være dig nok! Derpå tilföjede de: vi ville göre imod dig, som os selv anstår, og som du har fortjent; og vær ved godt Mod; ti vi ville stå dig bi med Gods og Liv, og vi høre til hans allernærmeste Omgivelse; vi ville nu tage dig med os, og lade dig hylde på ny af Folk, ti de ere dig alle hengivne. Han svarede: görer hvad Gud den allerhöjeste forlener eder Kraft til! Dernæst droge de ind i Byen med ham, og skjulte ham hos sig, gik siden at tale med en Del af Livvagten, som havde været i hans egen Garde tilforn, og underrettede dem herom, hvorover de glædede sig usigelig; de forenede sig nu, og sluttede en Pagt med ham; hvorpå de overfaldt Fjenden og dræbte ham, men indsatte Kong Bacht Zemán i hans Værdighed igjen. Hans Sager gik nu vel fra Hånden, Gud lyksaliggjorde ham, og skjenkede ham atter sin Nåde; men han udviste Retfærdighed mod sine Undersåtter, og Bestandighed i at lyde Gud den allerhöjeste.

51. Og således, o Konge! hvo som har Gud med sig og en redelig Hensigt, han vil

ikke møde noget ondt. Men jeg har ingen anden Hjælper end Gud, og hans Dom underkaster jeg mig; ti han kjender mit Levnets Uskyldighed. Derved stilledes Kongens Vrede, og han sagde: bringer ham tilbage i Fængselet; til i Morgen ville vi overveje hans Sag.

DEN SYVENDE DAG

om Tilgivelse.

52. Såsnart den syvende Dag kom, indfandt den syvende Vezir sig, og hans Navn var Behkimál; efterat have gjort Kongen en dyb Hilsen, sagde han: Hvad nytter din Langmodighed med denne Dreng? Folk snakke nu overalt om dig og ham, og hvorfor opsætter du hans Henrettelse? Ved denne Vezirens Tale vrededes Kongen; og befalede at hente Drengen, hvorpå man førte ham lænkebunden frem, og Kongen tiltalte ham, som følger: Nu må da Guds Straf ramme dig, efterat denne Dag er frembrudt, kan du ikke vænte at undslippe af min Hånd; ti du har krænket min Agtelse, og du kan aldrig erholde Tilgivelse mere. Drengen svarede:

O Konge! der finder ingen stor Tilgivelse Sted, uden efter en betydelig Brøde; men når Forbrydelsen er af Betydenhed, så udkræves stor Tilgivelse: dog aldrig vil det gjeråde en Mand som dig til Vanære, at tilgive én som mig; ti Gud véd at jeg er uden Brøde, og Gud har jo selv befalet at tilgive; men der er ingen större Tilgivelse end den, at skjenke én Livet, ti når du tilgiver én, som du vilde henrette, er det ligesom du opvakte en død til Livet. I øvrigt vil enhver, som gör det onde, møde det igjen på sin Vej, som Kong Behkerd fik at finde. Da sagde Kongen: hvem var Behkerd? og hvordan var hans Historie?

Kong Behkerds Historie, og hvad der hændtes ham.

53. Derpå fortalte Drengen følgende: O Konge! der var en Konge ved Navn Behkerd, som havde megen Rigdom og en stor Krigshær, men hans Adfærd var ond, for han revsede den mindste Forseelse, og tilgav aldrig nogensinde nogen. En Dag, da han var på Jagt, udskod én af hans Huskarle en Pil,

som ramte hans Øre, og rev det bort; da sagde Kongen: ser efter hvem der skød den Pil! Huskarlene bleve strags fremstillede, og Gjerningsmanden var én ved Navn Jetro. Da han erfarede hvad der var skjet, faldt han i Afmagt af Forskrækkelse; men Kongen befalede at dræbe ham. Da sagde Jetro: O Konge! hvad der er hændt var uden mit Vidende og Villie; derfore tilgiv mig, efterdi jeg er i din Magt; ti Tilgivelse hører til de skönneste Handlinger, og kan vel en Dag blive til en Skat og en Fortjeneste, ja et liggende Fæ hos Gud i den anden Verden. Derfore tilgiv mig, og afvend det onde fra mig, at Gud sammeledes må afvende det onde fra dig! Denne Tale behagede Kong Behkerd så meget, at han tilgav Karlen, skönt han aldrig för havde tilgivet nogen. Den unge Person var egentlig en Kongesön, som var flygtet fra sin Fader formedelst en Forseelse, som var bleven opdaget; og derfor var han kommen til Kong Behkerd, og gået i Tjeneste hos ham, da det gik ham som det gik. Der var imidlertid en Mand, som vidste hans Opholdsted, og underrettede hans Fader derom; hvorpå denne sendte ham

et Brev, hvori han gav ham gode Ord, og indgød ham Mod til at komme tilbage. Den unge Person vendte altså tilbage til sin Fader, som også modtog ham vel, og glædede sig ved ham, og han stod sig brav.

54. Nu hændte det sig en Dag, at Kong Behkerd steg om Bord på et Skib, og satte ud på Havet for at more sig med at fiske; men Vinden rejste sig, og Skibet kuldsejlede, og Kongen greb en Planke, hvorpå han ganske ubekjendt og så godt som nøgen blev kastet i Land på et fremmed Sted, og det traf sig at han ankom til den Stad, hvor den omtalte Huskarl levede, og hans Fader var Konge. Det var om Natten, at han ankom til Stadsporten, hvorfore han opholdt sig udenfor ved en Kirkegård: men da Morgenen frembrød, og Folk kom til Byen, se! da lå der henkastet ved Siden af Kirkegårdsmuren en dræbt Mand, som var slået ihjel samme Nat. Da nu Folk så' det, tænkte de, at dèn der ved Kirkegården havde dræbt ham, hvorfore de grebe ham, og førte ham for Kongen, sigende: denne Mand har begået et Mord! Han blev da sat i Fængsel, og der begyndte han at tænke som så: alt

hvad 'der kommer over mig, er formedelst mine mange Forbrydelser og min Grusomhed, og for de mange Mennesker, jeg uretfærdigen har ladet henrette. Dette er Lönnen for mine Gjerninger og den Uret, jeg har bedrevet. I det han var i disse Tanker, se! da kom der en Fugl, og satte sig på Gittervinduet til hans Fængsel; formedelst sin besynderlige Lyst til Jagten, tog han en Sten, og slog Fuglen ned; men Kongens Sön gik uden for på Pladsen, og legte Bold med sine Jævnaldrende; og Stenen ramte hans Öre, og rev det af, og han faldt i Besvimelse. Man søgte da efter, hvem der havde kastet den Sten, greb Gjerningsmanden, og førte ham for Kongens Sön, som befalede at dræbe ham. Da de nu kastede ham Turbanen af Hovedet, og bandt for hans Öjne, så betragtede Prinsen ham, og så' at han fattedes det ene Öre, hvorpå han sagde: det er vel også for dine slette Streger, at dit Öre er afskåret. Nej, ved Gud! svarede han, men sådan og sådan er det tilgået med mit Öre; men jeg tilgav den, som skød mig i Ør , og afrev det med sin Pil. Da betragtede Prinsen ham i Ansigtet, og gjen-

kjendte ham, råbte höjt og sagde; det er jo Behkerd! og han svarede ja. Derpå spurgde Jetro, hvad der havde bragt ham did; men han fortalte hvorledes det var gået ham, og de tilstedeværende undrede sig, og takkede Gud den allerhöjeste; men Jetro stod op imod ham, omfavnede og kyste ham, hædrede ham og satte ham på sit Höjsæde, siden iførte han ham en kostbar Kappe, og vendte sig til sin Fader, sigende: dette er Kongen, som tilgav mig, da jeg afskød ham det ene Øre med en Pil; han har fortjent at jeg tilgiver ham, da han har tilgivet mig. Dernæst sagde han til Kong Behkerd: Tilgivelsen er bleven dig en Skat! Siden gjorde de vel imod ham af sin yderste Formue, og sendte ham med Æresbevisninger tilbage til hans egen Hovedstad.

55. Og vid, o Konge! at ingen Ting er skönnere end Tilgivelse, og enhver den Tilgivelse, du udøver, vil du finde igjen som en for dig henlagt Skat. Da Kongen hørte sligt, stilledes hans Vrede, og han sagde: bringer ham tilbage i Fængselet, til i Morgen ville vi overveje hans Sag.

DEN ÅTTENDE DAG

om Misundelse og Had.

56. Nu fortælles der, at da den åttende Dag kom, forsamlede alle Vezirerne sig for at rådslå, og de sagde: Hvorledes skulle vi bære os ad med denne Dreng, som alt har besejret os med sin megen Tale? Vi må befrygte at han slipper fri, og vi falde. Går da nu alle sammen til Kongen, og ser til at overvinde ham, förend han bliver frikjendt og løsladt, og overvinder eder! Derpå ginge de alle til Kongen, hilste ham ydmygelig og sagde: O Konge! Lad dog ikke denne Dreng besnære dig med sin Fortryllelse, eller indtage dig med sin Svig; ti dersom du hørte det vi høre, vilde du visseligen ikke spare ham nogen eneste Dag, eller bryde dig om hans Tale. Vi ere jo dine Vezirer, som du kan forlade dig på, og dersom du ikke hører vore Forestillinger, hvem vil du da høre? men vi tí Vezirer vidne imod denne Dreng, at han er skyldig, og at han ikke gik ind i det kongelige Gjemak, uden i ond Hensigt, for at beskæmme Kongen, og krænke hans Ægtefælle. Hvis du derfor endelig ikke vil

dræbe ham, så forvís ham i det mindste af Riget, at Folkes Snak om ham kan ophøre. Ved at høre denne Vezirernes Tale, blev Kongen heftig opbragt, og lod Drengen hente; men da han trådte frem for Kongen, råbte alle Vezirerne énstemmigen: Du agter vel endnu, o Dreng! at befri dig fra Døden ved Snedighed og Svig, og besnære hans Majestæt ved din Fortælling, og håber Tilgivelse for så gruelig en Brøde, som du har begået! Men Kongen befalede at hente Bødelen, for at halshugge ham. Da begyndte enhver især af Vezirerne at råbe: jeg vil dræbe ham! men da de anfaldt ham, sagde Drengen: O Konge! hvorledes kunne disse vidne om det, de ikke have sét? Sligt er jo blot Avind og Had! og sandelig hvis du lader mig dræbe, vil du angre det, og jeg frygter, at den samme Fortrydelse vil hjemsøge dig, som ramte Sháh Ilán formedelst hans Vezirers Avind. Da sagde han: hvem var Sháh Ilán, og hvorledes gik det med hans Historie?

Historien om Sháh Ilán og Abu Temám og hvorledes det gik ham.

57. Drengen fortalte som følger: O Konge! Der var en Mand ved Navn Abu Temám, og det var en forstandig Mand, og retskaffen i sin hele Vandel, dertil duelig, beleven og meget formuende; men Kongen i hans Land var uretfærdig og rovgjerrig, så at Abu Temám frygtede, han skulde få Lyst til hans Gods; han sagde derfor: jeg vil flytte til et andet Sted, hvor jeg kan være uden Frygt. Han drog da til Sháh Iláns Hovedstad, hvor han bygte et Slot, og flyttede sin Formue did, og boede der. Kong Ilán fik snart at høre om ham, og sendte Bud og lod ham kalde for sig, og sagde: Vi vide alt at du er flyttet hid, og har underkastet dig vor Regjering, og vi have hørt om din Dueligheed, Forstand og Adel, og hjærtelig velkommen skal du være, og Landet være dit Land og i din Rådighed; men vi have stor Trang til dig, og du må være nær os og nær vor Bolig. Abu Temám böjede sig til Jorden for Kongen, sigende: O Konge! jeg vil tjene dig med mit Gods og Liv; men undskyld

mig for at være dig nær, ti jeg er ikke fri for Fjender og Avindsmænd.

58. Dernæst begyndte han at tjene Kongen i Embeder og Æresposter, og Kongen så' at han var forstandig, rådsnild og beleven; og han fik ham kær, og overdrog ham sine Bestyrelsessager, og det stod til ham at løse og at binde. Kong Ilán havde tre Vezirer, som havde hans Sager under Hænde, og skiltes aldrig fra ham Nat eller Dag; men de bleve ham nu overflødige, formedelst Abu Temám, hvorover han forlod dem, og arbejdede med ham. Vezirerne ginge da på Råd med hverandre, sigende: Hvad skulle vi finde på imod det, at Kongen holder sig til denne Mand, og tilsidesætter os, ja fremdrager ham langt over os? Nu velan! lad os finde på en List, for at fjærne ham fra Kongen. Enhver ytrede da sine Indfald, men tilsidst sagde én af dem: Den tyrkiske Konge har en Datter, som er den skönneste i Verden; men ethvert Sendebud, som begjærer hende til Ægte for nogen, lader hendes Fader dræbe. Dette er vor Konge ubekjendt; lad os derfor, når vi ere forsamlede hos ham, bringe hendes Ry på Bane; og når han bliver

forelsket i hende, så lader os opmuntre ham, til at sende Abu Temám i det Ærende at bejle til hende; ti når han sender ham did, så vil hendes Fader lade ham dræbe, og vi få Ro for ham, og selv bestride Kongens Forretninger. Da de nu en Dag vare samlede hos Kongen, og Abu Temám også var nærværende, så kom de på Tale om Pigens Ry, nemlig den tyrkiske Konges Datter, og udbredte sig over hendes Fuldkommenheder, indtil Kongen fik Lyst til hende, og sagde: vi ville sende Bud og bejle til hende; men hvem skal bære vort Budskab? Vezirerne svarede: ingen er skikket til dette Hværv uden Abu Temám formedelst hans Forstand og Artighed. Kongen sagde: I have Ret, ingen er så bekvem til dette Ærende som han; derpå vendte han sig til Abu Temám, sigende: vil du ikke rejse i vort Ærende, at begjere den tyrkiske Konges Datter? Denne svarede: det tilkommer mig at lyde Kongens Bud.

59. De beredte da hans Færd, og Kongen iførte ham en Hædersdragt, og medgav ham Foræring og Brev, hvorpå han rejste fort, indtil han ankom til Hovedstaden i Turki-

stán. Men da Kongen af Turkistán erfarede hans Ankomst, sendte han ham Betjening, og hædrede ham, samt lod ham anvise et bekvemt Herberge, og beværte i tre Dage; og da de tre Dage vare til Ende, lod Kongen ham kalde til sig, og han gik ind til ham, og böjede sig til Jorden, som det sömmer sig at hilse en Konge, dernæst fremførte han Foræringen, og overrakte Brevet, og Kongen læste det strags, hvorpå han sagde: Den Sag skulle vi afgöre som det bör sig; ikke desmindre, Abu Temám! gå nu til min Datter, at du kan se hende, og hun kan se dig, og du kan høre hvad hun siger, og hun kan høre hvad du siger. Derefter sendte han ham til sin Datter; men denne, som allerede var underrettet derom, havde prydet sin Sal på det mest glimrende med Sager af Guld og Sølv og deslige, og selv sad hun på en Guldtrone, og brammede med en kongelig Kåbe. Men da Abu Temám gik ind til hende, tænkte han på, hvad de vise have sagt: enhver som slår sine Öjne ned, møder ikke noget ondt; og enhver som bevarer sin Tunge, hører ikke noget Skældsord; og enhver som tilbageholder sin Hånd, ham

vil den blive udstrakt og ikke forkortet. Han gik da ind, og satte sig på Gulvet, og trak Fligene af sin Kappe til sig; men Kongens Datter tiltalte ham sålunde: Opløft dit Hoved, o Abu Temám! og se på mig, og tal med mig; men han tav og så' ned. Hun tilföjede: du er vel sendt til mig, for at se mig, og tale med mig! men han mælte ikke et Ord. Hun vedblev: tag nogle af disse Perler her omkring dig, og disse Juveler eller dette Guld- og Sølvtøj! men han rørte ikke nogen Ting. Men da hun så', at han slet ikke ænsede noget, sagde hun vredagtigen: man har sendt mig en Udsending, som er blind og døv og stum! Dernæst skikkede hun Bud til sin Fader, og lod ham vide Udfaldet.

60. Kongen lod ham derpå kalde og sagde: du er dog kommen for at se min Datter, hvorfor har du da ikke set på hende. Han svarede: jeg har set alt, (hvad jeg burde se)! Kongen spurgde atter: hvorfor har du ikke taget noget af hvad du så', af Juvelerne og det øvrige, som dog var fremsat til dig? Han svarede: det anstår mig ikke at udstrække min Hånd til noget, som ikke er

mit! Da Kongen hørte dette, skjenkede han ham en kostbar Hæderskappe, og fik ham såre kær, og sagde til ham: velan! så se hid i denne Brönd! Abu Temám gik da did, og så' at den var fuld af Menneskehoveder. Dernæst sagde Kongen til ham: dette er Hovederne af Sendebude, som jeg har dræbt, da jeg så' deres Utroskab imod deres Herrer; ti såsnart jeg så' et Sendebud med slet Opførsel, tænkte jeg: den som har sendt det er vel slettere selv, for Udsendingen er Udsenderens Tunge, og hans Opførsel kommer af dennes Opførsel; men den der er således beskaffen, skikker sig ikke til at vorde min Svigersön, desårsag dræbte jeg disse Sendebude; men du har overvundet os, og besejret min Datter med din Opførsel, og glæd dit Hjærte, ti hun skal tilhøre din Herre. Slutteligen medgav han ham Skjenk og Gave, samt følgende Svar til Kong Ilán Sháh: Hvad du har gjort er til Hæder for dig og for din Udsending. Da nu Abu Temám kom tilbage med vel forrettet Sag, og fremførte Gaven og Brevet, så var Kong Ilán såre vel tilfreds, og forøgede sin Velvillie imod ham, og hædrede ham meget.

61. Nogen Tid derefter sendte Kongen af Turkistán sin Datter til Sháh Ilán, som glædede sig uendelig meget ved hende, og forhöjede Abu Temáms Rang og Værdighed. Men da Vezirerne så' sligt, forøgedes deres Avind og Vrede, og de sagde: hvis vi ikke finde på et Anslag mod denne Mand, så ville vi dø af Harme; de udtænkte altså en List, som de iverksatte, de gik nemlig til begge Kongens Småsvende, som altid vare om ham, så at han aldrig sov uden under deres Varetægt, og de selv sov ved hans Hoved inde i hans Sængekammer; hver af dem gave de tusende Guldstykker, sigende: vi önske at I ville hjælpe os i vor Forlegenhed, og derimod tage til Takke med dette Guld, som kan være eder en Skat i alle mødende Tilfælde i eders Liv. Svendene sagde: hvori består eders Forlegenhed? De svarede: denne Abu Temám har alt fordærvet os vor Tjeneste, og hvis han bliver længe i denne Post, vil han fjærne os alle fra Kongen: vi begjere derfor af eder, at når I ere færdige med hans Majestæt, og han har lagt sig til Sovns, skulle I give eder i Samtale, og den ene sige først: der har Kongen draget Abu

Temám nær til sig, og ophöjet hans Værdighed, men han er ond imod ham, og rent forbandet; derpå skal den anden sige, hvori består da den Ondskab? hertil svares: han beskæmmer jo Kongens Gjemalinde, og siger at Kongen af Turkistán har dræbt alle dem, der kom at begjere hans Datter, men ham alene har han sparet, fordi Prinsessen var indtaget i ham; og hende har han sendt hid, fordi hun holdt af ham. Den anden siger da: men véd du også det med Vished? Han svarer: det er bekjendt for hele Verden, men Folk undser sig for Kongen, og derfor skøtter ingen om at underrette ham derom! men såsnart Kongen er borte på Jagt eller på Rejser kommer jo Abu Temám, og besøger hende i Enrum. Dette lovede Svendene at sige. Da der nu blev Lejlighed en Nat, efterat de vare færdige med Opvartningen, og Kongen havde lagt sig til Hvile, så udførte de hele Samtalen, og Kongen hørte hvert Ord, og var færdig at forgå af Harme, og tænkte ved sig selv: disse Svende ere små, og ikke fuldvoksne, og have intet Nag til nogen, og hvis de ikke havde hørt

det af andre, kunde de aldrig have talt derom med hinanden.

62. Da Morgenen kom, overvandt Vreden ham, så at han ikke kunde modstå eller bie; men lod Abu Temám kalde, tog ham ind i sit Lönkammer, og sagde: enhver som ikke skåner sin Herres Agtelse og Ære, hvad fortjener han? Abu Temám svarede: han fortjener at miste sin egen. Kongen vedblev: enhver som går ind i Kongens Gård, og bedrager ham, hvad fortjener han? Abu Temám svarede: han bör miste Livet. Derpå spyttede Kongen ham i Ansigtet*), sigende: du har gjort dig skyldig i begge Dele! drog siden sin Dolk, og stødte ham den i Livet, så at han døde på Stedet, slæbte ham dernæst hen, og kastede ham i en Brönd der i Gården. Men strags efter Mordet faldt han i en stor Fortrydelse, og hans Bedrøvelse og Sindsuro var ubeskrivelig, men ingen, som spurgde ham, underrettede han om Årsagen, og af Kærlighed til sin Hustru åbenbarede han det ikke en Gang for hende, ihvor ofte hun spurgde ham. Vezi-

*) Nemlig til Udførelse af hans første Dom.

rerne alene begrebe, såsnart de hørte det, at Kongens Bedrøvelse kom af Anger over Abu Temáms Drab, hvorover de selv glædede sig usigelig.

63. Siden efter gik Kongen om Natten til Småsvendenes Kammer, for at spejde, og høre hvad de talte om hans Hustru. En Nat stod han således lönligen ved Kammerdören, og så' dem at udbrede en Mængde Guldpenge for sig, med hvilke de legte, i det de talte således: Ve os! hvad nytter dette Guld os til; vi kunne dog ikke købe os nogen Ting for det, eller give det ud til vort Gavn på nogen Måde (uden at røbe os); men derimod have vi pådraget os en Blodskyld; ti vi have styrtet Abu Temám med Urette. Da sagde den ene: ja havde vi tænkt at Kongen vilde dræbe ham så hastig, så havde vi ikke gjort det vi gjorde. Men da Kongen hørte sligt, kunde han umulig holde ud længer, men fór ind på dem og sagde: ve eder! hvad have I gjort? Siger mig det strags! De råbte da: o Konge, skjenk os Sikkerhed! Han svarede: ja Sikkerhed skulle I have af Gud og mig, på Vilkår at I sige sandt; men intet skal frelse eder fra mig

uden Sandheden. De faldt ham da til Fode og sagde: Ved Gud, o Konge! Vezirerne have givet os dette Guld, og lært os hvad vi skulde lyve Abu Temám på, for at du skulde dræbe ham; ti det vi sagde var Vezirernes Ord. Da han hørte denne Tilståelse af Svendene, rev han i sit Skæg, så at han næsten udrykkede det; og bed i sine Fingre, som han vilde afbide dem af Anger og Harme, fordi han havde overilet sig, og ikke biet med Abu Temám, indtil han fik hans Sag overvejet. Dernæst lod han Vezirerne kalde, og tiltalte dem således: O lumpne og falske Vezirer! I indbilde eder at Gud vil glemme eders Gjerning, ihvor nederdrægtige I ere; men eders Udåd vil visseligen falde tilbage på eder selv. Vidste I ikke, at hvo som graver en Grav for sin Broder, skal selv falde derudi; så modtager nu af mig denne Verdens Revselse; i Morgen vilde I få at finde den anden Verdens Straf, og Guds Gjengældelse. Derpå gav han Befaling til deres Henrettelse, og de bleve halshuggede for hans Öjne. Siden gik Kongen ind til sin Hustru, og fortalte hende hvad de havde gjort imod Abu Temám, og hun blev hjær-

telig bedrøvet derover, og Kongen og hans Hustru og hans hele Hus ophørte ikke at begræde og beklage ham, sålænge de levede. Imidlertid lod Kongen Abu Temáms Legeme optage af Brönden, og bygte ham en hvælvet Grav i sin Gård, hvori han begrov ham.

64. Se da her, o ophöjede Hersker! hvad Avind og Vold afstedkomme, og hvorledes Gud lod Vezirernes Svig falde på deres egen Nakke. Men jeg håber til Gud, at han vil stå mig bi imod alle dem, som misunde mig formedelst min Adgang til Kongen, og at han vil åbenbare Kongen Sandheden. Ikke frygter jeg Døden for min egen Person; men jeg frygter at Kongen vil angre mit Drab; ti jeg er uden Brøde, og hvis jeg var mig nogen Brøde bevist, så havde min Tunge for længe siden forstummet. Da Kongen hørte hans Tale, slog han Öjnene ned, forbavset og tvivlrådig, og sagde: bringer ham tilbage i Fængselet, til i Morgen ville vi overveje hans Sag.

DEN NIENDE DAG.

Om Skæbnen, som er skreven på éns Pande.

65. Videre berettes, at, da den niende Dag kom, sagde Vezirerne: Denne Drengs Sag har givet os nok at bestille; ti så ofte Kongen beslutter hans Død, skuffer og fortryller han ham med sin Fortælling; hvad Plan skulle vi da fatte, for at få ham aflivet, og få Ro for ham? Beslutningen blev, at de skulde se at virke på Kongens Hustru. De sagde da til hende: Du er ligegyldig ved denne Sag, som dog går ud over dig selv; men denne Sorgløshed tjener dig ikke, ti Kongen er sysselsat med Gæstebude og Drikkelav og Lystigheder, og glemmer at Folk slår på Håndtrommer og synger om dig, sigende: „Vist har Kongens Hustru været indtaget i den unge Mand;" og sålænge som denne Yngling er i Live, forøges Folkes Snak, og får aldrig Ende. Hun svarede: I have gjort mig tilstrækkelig opbragt på ham, ved Gud, men hvad skal jeg göre? De sagde: gå ind til Kongen, og sige ham med grædende Tårer: når Damerne besøge

mig, underrette de mig om min Beskæmmelse i Byen, og hvad Fornöjelse kan du have af, at lade denne Dreng leve? Men hvis du ikke vil dræbe ham, så dræb mig, at denne Tale kan afvæltes fra os. Siden stod Kvinden op, sönderrev sine Klæder, og gik ind til Kongen i Vezirernes Nærværelse, kastede sig i hans Arme og sagde: O Konge! rører min Vanære dig ikke? og frygter du ikke selv for Vanære? Det er ikke Fyrsternes Skik, at vise så liden Iversyge for sit Fruentimmer. Du er vel ligegyldig, men Folk i Byen, både Mænd og Kvinder, göre ikke andet end tale om din Historie. Derfor dræb enten ham, at den Omtale kan ophøre, eller mig, hvis du ikke kan bringe over dit Sind at dræbe ham. Derved forogedes Kongens Vrede og han sagde: Hvad Fornöjelse skulde jeg vel have af at spare ham? han vil ufejlbarligen blive dræbt i denne Dag; vend derfor kun tilbage til din Bolig, og vær ved godt Mod. Siden lod han Drengen hente, og da han blev fremført, vendte Vezirerne sig til ham, sigende: Ve dig, o du fordærvede fra Roden af! nu nærmer du dig til Målet, og Jorden længes efter

dit Legeme, for at opløse det. Drengen svarede dem: Døden afhænger ikke af eders Ord, ej heller af eders Avind, men det er en Skæbne, skreven på Menniskens Pande, og når noget er indskrevet på éns Pande, så vil det ufejlbarligen ramme ham, og han vil ikke undfly det med al sin Anstrængelse, Forsigtighed og Varsomhed, ligesom det gik Kong Ibrahim og hans Sön. Da sagde Kongen: hvem var Kong Ibrahim? og hvem var hans Sön?

Kong Ibrahims og hans Söns Historie, og hvorledes det gik ham.

66. Drengen fortalte, som følger: O Konge! der var en Gang en Konge, ved Navn Soldan Ibrahim, hvem mange Konger vare undergivne og lydagtige; men han havde ingen Sön, hvorover han var ilde til Mode, og frygtede for at Riget skulde gå fra hans Familie; han holdt derfor ikke op at forsyne sin Fruestue, og flittigen at besøge den, indtil endelig én af hans Medhustruer undfangede, hvorover han glædede sig usigelig, og rundelig udøste milde Gaver. Men der hendes Måneder fuldendtes, og hendes Ned-

komst nærmede sig, lod han Stjærnetydere kalde, for at iagttage hendes Fødselstime, og de stillede sine Astrolabier, og bestemte Tiden, og hun fødte et Drengebarn, hvorover Kongen glædede sig usigelig, og hele Folket lykönskede sig; men da Stjærnetyderne anstillede sine Beregninger, og Iagttagelser over Barnets Fødselstime og Planét, skiftede de Farve og forstummede. Kongen sagde: underretter mig om, hvad hans Fødsel lover, ti jeg tilsiger eder Sikkerhed, og I skulle ikke frygte for nogen Ting. De sagde da: O Konge, dette Barns Fødsel tilkjendegiver, at i dets syvende Aldersår, skal det løbe Fare for at sönderrives af en Løve; men hvis det undslipper Løven, vil der times noget end værre. Herover ængstedes Kongen og sagde: hvad er da det? De svarede: det sige vi ikke, uden Kongens udtrykkelige Befaling og Sikkerhedsløfte. Han sagde da: Gud give eder Sikkerhed, (så vist som jeg giver eder den). Derpå sagde de: hvis han undslipper Løven, vil han blive din Banemand. Da skiftede Kongen Farve, og blev ilde til Mode; siden sagde han: jeg vil anvende min yderste Kunst og Flid derpå,

at Loven ikke skal komme til at skade ham, og han ikke heller skal kunne dræbe mig; men Stjærnetyderne derimod komme til at sige usandt.

67. Derefter satte han Ammer og Opvartere til at opføde ham, men tænkte bestandig på Stjærnetydernes Udsagn, hvorved han forbitrede sig Livet. Omsider besteg han et höjt Bjærg, hvor han lod grave en dyb Brönd, i Bunden af hvilken han lod indrette store Værelser og Aflukker, forsynede den siden med hvad der behøvedes af Føde og Klæder og deslige, anbragde også deri en Vandledning fra Bjærget, og nedsænkte så Barnet deri tillige med Ammen, som skulde opføde det. Men Kongen kom i Begyndelsen af hver Måned, og stod ved Mundingen af Brönden, imedens man nedlod et Reb, og hissede Barnet op til ham, da han omfavnede og kyste det, og legte med det en Times Tid, og lod det siden hisse ned igjen og drog tilbage; og han talte Dagene, indtil de syv År vare omme. Da nu den bestemte Tid kom, og den foreskrevne Skæbne var der; og der kun fattedes tí Dage i, at Barnet skulde fylde sit syvende År; så begav det

sig, at der til samme Bjærg kom nogle Jægere, som ginge på Jagt efter vilde Dyr; de opdagede der en Løve, som de angrebe, men den flyede for dem, og tog sin Tilflugt til Bjærget. De bestege altså dette, for at forfølge den, men den flyede, indtil den kom til Brönden, da den faldt ned midt i Gruben. Ammen fik den strags at se, og flyede ind i ét af Aflukkerne, men Løven angreb først Barnet, og sårede det på Skulderen, søgte siden ind i Aflukket, hvor Ammen var, og rev hende ihjel, men Barnet blev liggende på Gulvet i Besvimelse. Hvad nu Jægerne angår, så bemærkede de at Løven var falden i en Hule, de nærmede sig da til Mundingen, og hørte Barnets og Kvindens Skrig, men en föje Stund efter forsvandt Lyden, hvoraf de sluttede, at Løven havde ødelagt dem. Imedens de nu stode ved Mundingen af Brönden, se! da tørstede Løven, og den kom hen at se op i Vejret, for at finde en Udgang; men så ofte den løftede Hovedet, sloge de den med Stene, indtil de nedlagde og fældede den. Derpå steg én af dem ned, og dræbte den tilfulde, og fandt Barnet liggende såret; gik dernæst til Aflukket, og så'

Lævningerne af Kvinden, som Løven næsten havde opædt; siden eftersø' han hvad der var af Bohave, og andre deslige Varer; og underrettede sine Staldbrødre derom, samt gav sig til at kaste det op til dem. Drengen tog han med sig op af Brønden, og de bragde ham hjem til sin Bolig, og lægte hans Sår, og opfostrede ham hos sig, men kjendte ikke hans Herkomst; ti når de spurgde ham, vidste han ikke at svare dem, efterdi han så spæd var kommen i Gruben; men sagde blot, at der idelig kom en Mand, som tog ham op af Gruben og kyste ham, og sendte ham så ned igjen. De undrede sig over denne Tale, og holdt meget af ham, og én af dem antog ham i Söns Sted, og blev ved at opfostre ham, og lære ham at jage og at ride.

68. Da Ynglingen havde fyldt sit tolvte År, var han dygtig nok, til at drage ud med disse Folk på Jagt og Røvertog. Og det begav sig en Dag at de droge ud, at plyndre på den alfare Vej, og overfaldt en Købmandsskare om Natten, men Mændene i den Skare, vare vel beredte, og satte sig til Modværge, og overvandt og nedlagde Røverne,

også Drengen faldt hårdt såret, og blev liggende på Stedet til næste Morgen. Da han nu slog Öjnene op, og så' sine Staldbrødre liggende dræbte omkring sig, så slæbte han sig afsted og gik derfra, indtil han mødte en Mand, som søgte efter noget. Denne sagde da: hvorhen agter du dig, min Dreng! men Ynglingen underrettede ham om sin Skæbne. Manden svarede: vær ved godt Mod; ti nu er din Lykke kommen, og Gud har bragt dig til Velstand og Glæde; jeg er nemlig en Mand, som søger efter et Sted, hvor en stor Skat er forborgen; kom derfor med mig, og hjælp mig dermed; da jeg skal give dig såmeget, som du kan behove i dit hele Liv. Derpå tog han ham med sig hjem, lægte hans Sår, og han blev der en rum Tid, indtil han havde udhvilet sig. Siden tog Manden alle Fornødenheder med sig, og gik med ham til et höjt Bjærg, fremtog en Bog, som han læste i, og gravede siden i Toppen af Bjærget til en fem Alens Dybde. Der kom da til Syne en stor flad Sten, som han tog op, og se! den var lagt over Mundingen af en Hule. Han blev nu stående, indtil Dampen af Hulen var bort-

dunstet, siden bandt han Drengen et Reb om Livet, og hissede ham ned på Bunden af Hulen, og medgav ham et brændende Lys. Han så' sig nu om, og se! der vare store Rigdomme foran i Hulen, og Manden hissede en Kurv ned til ham med Rebet, hvilken han gav sig til at fylde, og Manden drog den op, indtil han havde fået nok. Siden belæssede Manden sine Lastdyr, og gjorde sine Sager i Stand, og Drengen væntede at han skulde sende Rebet ned, og drage ham op; men han lagde en stor Sten over Mundingen af Hulen isteden, og drog sin Vej.

69. Da nu Drengen så', hvad Manden gjorde imod ham, vendte han sig til Gud med Bön og Påkaldelse, og vidste intet Råd for sin Sag, men udbrød: hvad kan være bitrere end denne Død? Da han nu intet så' uden Mörket og den sorte Hule, så gav han sig til at græde, og sagde: jeg er da frelst af Brönden, og undsluppen fra Røverne, for at omkomme i denne Grube, men jeg vil dø med Tålmodighed; derefter væntede han ligesom bedøvet på Dødens Komme. Men i det han var i disse Betragtninger, og alt var stille, hørte han en Plasken af Vand,

som løb med heftig Brusen; han stod da op, og gik omkring i Grotten, sogende efter Lyden, indtil han i en Afkrog fandt et stærkt rindende Vand, han lagde nu Øret til, og mærkede at det var en stor Fjældström, hvorpå han tænkte ved sig selv: dette Vandløb er stort, men Døden er uundgåelig i denne Hule, og hvad enten den kommer i Dag eller i Morgen, så kan jeg ikke undslippe den her, jeg vil derfor kaste mig i Vandet, og ikke oppebie den langsomme Død i Gruben. Han fremkaldte da sit Mod, samlede Fligene af sine Klæder om sig, og kastede sig i Strömmen, som førte ham bort med en rivende Fart under Jorden, indtil den kom frem over Jorden igjen i en dyb Dal som en betydelig Flod. Her klavrede han nu i Land, hvorpå han blev liggende den Dag bedøvet og besvimet; men da han nu kom til sig selv, gik han frem i Dalen, lovede Gud den allerhöjeste, fandt Udgangen af Dalen, og holdt ikke op at vandre, förend han kom til en Bygd og til en betydelig Flække i sin Faders Rige. Der gik han ind, og talte med Folkene; de spurgde ham om hans Beskaffenhed, og han fortalte

dem sin Hændelse; de undrede sig höjligen, hvorledes Gud havde frelst ham af alle disse Ulykker, men han slog sig til Ro hos dem, og de finge ham meget kær. Dette er nu hvad der hændtes ham.

70. Angående Kongen, hans Fader, så kom han efter Sædvane til Brönden, og kaldte på Ammen; men da hun ikke gav noget Gjensvar, blev han meget angest; han nedsendte derpå en Mand, som underrettede ham om Sagernes Tilstand, og da han hørte slige Tidender, slog han sit Hoved, og græd bitterlig; steg siden selv ned i Gruben, for at overtyde sig om Sammenhængen, og så' Ammen halv opædt, og Løven dræbt, men Barnet fandt han ikke. Han underrettede siden de omtalte Stjærnetydere om Opfyldelsen af deres Udsagn, og de sagde: O Konge! Løven har opædt Drengen, og hans Skæbne er nu tilendebragt, og du er undsluppen fra hans Hånd; men dersom han havde undgået Løven, ved Gud! så havde vi frygtet for dig; ti det var bestemt at Kongen skulde falde for hans Hånd. Derpå søgte Kongen at slå dette af sit Sind, og da nogen Tid var gået, forglemte han Sagen.

71. Men da Gud vilde udføre sin Rådslutning, som ingen Anstrængelse formår at kuldkaste, og Ynglingen havde været en rum Tid der i Byen, så drog han ud med en Flok af Indbyggerne, og gjorde Vejen usikker; men Folk klagede over dem for Kongen, den omtalte Ynglings Fader. Denne drog da ud med en Skare af sine Hustropper, og omringede Røverne, blandt hvilke Ynglingen befandt sig; men disse gjorde Modstand, og Ynglingen skød med Bue og Pile, og ramte Kongen, og gav ham et Ulivssår, hvorpå hans Mænd bare ham hjem til Slottet, men grebe Ynglingen og hans Staldbrødre, og fremstillede dem for Kongen, sigende: hvad befaler du at vi skulle göre ved dem? Men han svarede: jeg er nu selv i Vånde; derfore henter mig først Stjærnetyderne. Da disse nu trådte frem for ham, tiltalte han dem således: I sagde mig, at jeg skulde falde for min Söns Hånd, hvorledes kommer da nu min Død fra disse Rovere? De stjærnekyndige undrede sig, og sagde: O Konge! ikke er det imod Stjærnetydningens Regler, at den Person, som skød dig, efter Guds uransagelige Råd turde være

din Sön. Da Kongen hørte dette, lod han Roverne kalde, og sagde: siger mig nu Sandheden; hvem af eder udskød den Pil, som ramte mig? De svarede denne Yngling, som var med os. Kongen gav sig da til at betragte ham, sigende: underret mig, du unge Mand! om din Beskaffenhed, og hvem der er din Fader, men jeg tilsiger eder Sikkerhed for Gud. Da sagde Ynglingen: o min Herre! jeg har ikke kjendt min Fader, men véd blot, at han havde indesluttet mig i en Brönd, tilligemed en Amme, som skulde opfostre mig; men en Dag faldt der en Løve ned til os, og sårede mig på Skulderen, og lod mig ligge, men angreb Ammen, og sönderrev hende; siden sendte Gud mig én, som tog mig op af Brönden. Derpå fortalte han alt, hvad der var hændt ham fra først til sidst. Da Kongen hørte sligt, råbte han: ved Gud! dette er min Sön. Derpå sagde han: lad mig se din Skulder; og han blottede den, og se! den bar Mærker af Løvens Klo.

72. Siden forsamlede Kongen sine Stormænd og Undersåtter og Stjærnetyderne, og sagde til dem: Vider at hvad Gud har skre-

vet på Menniskens Pande, være sig Held eller Uheld, det formår ingen at udslette; og enhver Skæbne, som forestår Mennesket, vil omsider ramme det: og denne min Flid og Anstrængelse nyttede mig til ingen Ting; ti det som Gud havde besluttet over min Sön, det har han undergået; og hvad han havde besluttet med mig, det har jeg oplevet. Men jeg lover og takker Gud, at dette er skjet ved min Söns Hånd, og ikke ved nogen andens; og lovet være Herren, at Riget er tilfaldet min Sön. Dernæst tog han sin Sön til sig, omfavnede og kyste ham, og sagde: O min Sön! således er Historien tilgået, og af Omhu for at bevare dig for Skæbnen, indesluttede jeg dig i Gruben, skönt min Omhu intet nyttede til. Siden tog han den kongelige Krone, og satte på hans Hoved, og lod Folket hylde ham; fremdeles anbefalede han ham Undersåtterne, og formanede ham til Ret og Retfærdighed, sagde ham endelig det sidste Farvel, og døde samme Nat, og Sönnen indtog hans Plads.

73. Ligeledes jeg, o Konge! hvis Gud har skrevet noget på min Pande, vil det visseligen ramme mig; og jeg vil ingen Nytte

have af min Tale til Kongen, eller af de Lignelser, jeg fremsætter for ham, dersom Gud har så besluttet. Desligest også disse Vezirer, med al deres Flid og Umage for at styrte mig, ville intet udrette, dersom Gud vil frelse mig, og han er min Hjælper imod dem. Da Kongen hørte dette, blev han forbavset og sagde: Bringer ham tilbage i Fængselet, til i Morgen ville vi overveje hans Sag; ti allerede hælder Dagen, men jeg vil lade ham dø en forsmædelig Død, og handle med ham efter hans Værdskyld.

DEN TIENDE DAG.

Om det foreskrevne Mål, som aldrig overskrides, når det er nået.

74. Men der den tiende Dag kom, og det var den Dag, som kaldes Mihr-dsján (Efterårsjævndögn), på hvilken alle Folk, fornemme og ringe, gå ind til Kongen og lykönske ham, og derpå hilse ham, og gå bort igjen; så kom Vezirerne overens om, at tale med alle Stadens udvalgte Mænd, og sagde til dem: Når I komme ind til hans Majestæt i Dag, og hilse på ham, så siger: O Konge!

du er, Gud skje Tak! vidtberömt for din Vandel og Regjering, og retfærdig imod alle dine Undersåtter; men denne Dreng, som du har gjort vel imod, og som er falden tilbage til sin fordærvede Oprindelse, og af hvem man har set skammelige Ting, hvad er din Agt med at spare hans Liv? Du har vel fængslet ham i din Gård; men hver Dag hører du hans Tale, og lader ham slippe, og véd ikke hvad hele Verden snakker om; derfore lad ham dog dræbe, at du kan blive ham kvit! Stadens udvalgte Mænd svarede dem: det tilkommer os at lyde eders Bud. Siden ginge de ind med andre Folk, böjede sig til Jorden for Kongen, og lykönskede ham, og han forhöjede deres Rang. Men det var Folke Skik, derefter at hilse og gå bort; da nu disse i det Sted satte sig, så kunde Kongen vide, at de havde noget, som de vilde tale med ham om; han vendte sig derfor til dem og sagde: begjerer hvad I önske! De ældste iblandt dem toge da Ordet, og fremsagde alt, hvad der var dem pålagt af Vezirerne, og disse, som selv vare nærværende, understøttede også deres Andragende. Kongen svarede: O I gode Mænd!

jeg anser denne eders Tale, som et utvetydigt Bevis på eders Kærlighed til mig, og eders Oprigtighed; men I vide jo selv, at hvis jeg vilde aflive Hælften af dette Folk, så kunde jeg, uden al Vanskelighed: hvorledes skulde jeg da ikke formå at dræbe den Dreng, som jeg har i Fængsel og Forvaring, og hvis Forbrydelse er åbenbar, og fortjener Døden? Jeg opsætter kun Straffen, for at forstörre hans Skyld, når jeg behandler ham så mildt; og for at bestyrke min Sag imod ham, at mit Sind kan være roligt, såvel som mine Undersåtters; hvis jeg derfor ikke dræber ham i Dag, så skal jeg ikke undlade at göre det i Morgen. Han lod derpå Drengen hente, og da denne var kommen frem for ham, havde hilst ham ydmygelig, og önsket ham Lykke og Velsignelse, tiltalte han ham sålunde: O ve dig! hvorlænge skulle Folk plage mig for dig, og bebrejde mig Opsættelsen af dit Drab, så at Folk her i Byen laste mig for din Skyld, og jeg er bleven til en Fabel iblandt dem, og de komme ind og overhænge mig om din Henrettelse, hvorlænge skal jeg da opsætte den? Jeg vil i Dag udøse dit Blod, og berolige

Folk for den Snak om dig. Drengen svarede: O Konge! er du kommen i Omtale for min Skyld, så er det, ved Gud, ja ved den store Gud! disse onde Vezirer, som göre dig til Gjenstand for Folkes Tale, i det de foresnakke og forelyve Folk allehånde Skam og Spot om Kongens Hus; men jeg håber til Gud, at han vil lade deres Svig falde tilbage på deres egne Hoveder. Angående Kongens Trusel med min Henrettelse, så er jeg i din Hånd, og Kongen tör ikke sysselsætte sine Tanker med den Sag; ti jeg er ligesom Spurven i Jægerens Hånd, hvilken han dræber hvis han vil, og slipper hvis han vil. Men angående Forhalingen af min Død, så kommer den ikke fra Kongen, men fra den, som har mit Liv i sin Hånd; ti sandelig, o Konge! dersom Gud vil min Død, så formår du ikke at forhale den nogen eneste Time; ja Mennesket mægter ikke en Gang at afværge det onde fra sig selv: ligesom Kong Solimán Sháhs Sön ingen Nytte havde af sin Faders Flid og Omhyggelighed, for at opnå sit Håb med det Barn, der var ham født, ihvorvel dets Mål blev rykket tilbage, og Gud frelste det oftere af Livsfare, indtil

det havde udlevet sin Tid, og tilendebragt sit Løb. Da sagde Kongen: o ve dig! er ikke din Snedighed og din Fortælling uudtömmelig? Lad mig dog endnu høre, hvorledes det gik til med deres Begivenhed.

Fortællingen om Kong Solimán Sháh, hans Sön og hans Broderdatter og hendes Börn, og den Modgang, som ramte dem, men hvorfra de dog bleve frelste.

75. Derpå fortalte Drengen følgende: O Konge! der var en Konge ved Navn Solimán Sháh, udmærket for sin Vandel og sin Statsklogskab, og han havde en Broder, som var død, men havde efterladt sig en Datter, som Kongen opdrog på det omhyggeligste, og som var begavet med Forstand og Skönhed, så at hun overgik alle sine Samtidige. Samme Konge havde selv to Sönner, og agtede at gifte hende med den ene af dem, men den anden havde ved sig selv besluttet at ægte hende. Den ældste Sön hed Belheván, den yngste Melik Sháh, og Prinsessens Navn var Sháh Chátún. Kong Solimán Sháh gik nu en Dag ind til sin Broderdatter, Sháh Chátún, kyste hendes Pande, og sagde: Du

er min Datter, ja dyrebarere for mig end et Barn, formedelst min Kærlighed til din salige Fader; og jeg har betænkt at gifte dig med den ene af mine Sönner, som jeg da vil indsætte til Arving i mit Testament, og udnævne til Konge efter min Død, udvælg derfor hvilken du vil af dem, ti du er opdragen med dem, og kjender dem nöje. Pigen stod da op, og kyste hans Hånd, og sagde: O min Herre! jeg er din Tjenestekvinde, og du er min Hersker; hvad du behager, vil jeg göre, ti din Villie er mig det höjeste og ypperste og ædleste, og dersom du vil at jeg skal tjene dig alle mine Dage, så vil dette være mig den kæreste Lön af alt. Denne hendes Tale behagede Kongen, og han skjenkede hende en kostbar Kåbe og andre rige Gaver. Derefter faldt hans Valg på hans yngste Sön, som han giftede med hende, indsatte til Arving i sit Testamente, og lod Folket hylde. Men da Belhevân erfarede, at Faderen havde foretrukket hans yngre Broder for ham, blev han ilde til Mode, og tog sig Tingen nær, og hans Hjærte opfyldtes med Avind og Harme, og

fortæredes af en brændende Attrå efter Pigen og Riget.

76. Imidlertid blev Prinsessen formælet med den yngste Kongesön, og undfangede og födte ham en Sön, som den klart skinnende Måne; men da Belheván så' denne sin Broders Lykke, overvandt Skinsygen og Misundelsen ham, så at han en Nat gik ind i sin Faders Gård, og begav sig til sin Broders Værelse, ved Dören til hvilket Ammen sov med en liden Sæng for sig, hvorpå Barnet hvilede. Her standsede han et Öjeblik, og betragtede Barnet i Ansigtet, der strålede som Månen; men Satan indskød ham følgende Tanker: Hvorfor er ikke dette Barn mit? Jeg havde dog större Ret til Prinsessen og Regjeringen end min Broder. Denne Tanke fik Overhånd, derefter opflammedes hans Vrede, så at han drog sin Daggert, og satte Barnet den på Struben, og skar til, dog skar han ikke Struben over, men forlod det doende, og gik ind i sin Broders Kammer, hvor han så' ham at sove og Prinsessen ved hans Side. Han vilde först have myrdet hende, men betænkte siden at spare hende for sig selv, gik derpå til sin Broder,

dræbte ham, og afskar hans Hoved, hvorefter han gik ud, og begav sig bort; dog Jorden blev ham trang, og Livet forhadt, hvorpå han søgte efter sin Faders, Solimán Sháhs, Kammer, for at dræbe ham, men var ikke i Stand til at komme ind; han gik altså ud af Slottet, og skjulte sig i Byen til den anden Dag; derefter kastede han sig ind i en Fæstning, som tilhørte hans Fader, hvor han befæstede sig. Således gik nu dette til.

77. Hvad Barnet angår, så vågnede Ammen snart, og agtede at give det Di, men så' Sængen blodig, og udstødte et stort Skrig, hvorved hun vakte de sovende, ja endog Kongen blev vakt, og man løb til, og fandt Barnet skåret i Halsen, og Vuggen fuld af Blod, samt Faderen myrdet i hans Kammer. Men da man undersøgte Barnet, fandt man endnu Liv i det, og Luftrøret ubeskadiget, hvorpå man syede Såret sammen. Kongen søgte dernæst sin Søn, Belheván, men fandt ham ikke, hvorimod han erfarede at han var flygtet, og skönnede at det var ham, som havde begået denne Gjerning, der opvakte Gysen og Afsky hos Kongen og Folket og Prinsesse Sháh Chátún. Siden anstillede

Kongen sin Söns, Melik Sháhs, Ligbegængelse, og stædede ham til Jorde, Skaldene kvade Klagesange over ham, og han blev almindelig begrædt; men Kongen antog sig Barnets Opdragelse. Prins Belheván, efter at han lykkelig var undsluppen, og havde befæstet sig nogenledes, følte et heftigt Nag, og pönsede ikke på andet end på Krigen imod sin Fader; men Kongen henvendte al sin Omhu til Barnets Opdragelse, som han idelig havde på sit Skød, og håbede til Gud den allerhöjeste at leve, indtil han kunde overdrage det Regjeringen. Da Drengen var fem År gammel, lod Kongen ham ride til Hest igjennem Byen, og Folket glædede sig over ham, og bade til Gud at han måtte leve længe, træde i sin Faders Spor, og vorde sin Bestefader, Kongen, til en Alderdoms Støtte.

78. Belheván, den gjenstridige, var imidlertid gået i Tjeneste hos Kejseren, Kongen i Miklegård, og havde udbedet sig hans Bistand, til at bekrige sin Fader; Kejseren fattede også Yndest for ham, og betroede ham en talrig Hær. Da hans Fader erfarede dette, sendte han Bud til Kejseren, sigende:

Stormægtigste Konge! hjælp ikke den uretfærdige: ti denne er vel min Sön, men har begået det og det, dræbt sin Broder og hans Sön i Vuggen. Men han berettede ikke Kongen af Miklegård, at Barnet havde beholdt Livet. Da Kejseren hørte denne Sag, opvakte den hans Gysen og Afsky, og han sendte Bud til Solimán Sháh, sigende: hvis du vil, o Konge! så skal jeg lade afhugge hans Hoved, og sende dig; men han lod sige tilbage: det begjerer jeg ikke, ti han vil alligevel finde Straffen for sin Misgjerning, om ikke i Dag så i Morgen.

79. Efter den Tid vedbleve begge Kongerne at skrive, og sende hinanden Foræringer, og da Kongen af Miklegård hørte Damens Begivenhed, og hvilken Skönhed og Dejlighed hun besad, så blev han forelsket i hende, og sendte Bud til Solimán Sháh, for at begjere hende til Ægte, uden at denne kunde forhindre det. Solimán Sháh stod da op, og gik ind til Sháh Chátún og sagde: o min Datter! Kongen af Miklegård har sendt Bud, at begjere dig til Ægte, hvad siger du dertil? Hun græd og sagde: o Konge! hvorledes kan du bringe over dit Sind, at tale med

mig om denne Sag? og skulde jeg vel ægte nogen Mand efter min Fætter? Men han svarede: o min Datter! du har Ret; ikke desmindre lad os se hen til Sagens Udfald, jeg vænter ikke at have langt tilbage, da jeg er en gammel Mand, og nærer ingen Frygt uden for dig og din unge Sön; men jeg skrev til Kongen af Miklegård og flere Konger, at hans Farbroder havde dræbt ham, og talte intet om, at han var sluppen med Livet, da jeg vilde skjule hans Tilværelse: derfore har Kongen af Miklegård sendt Bud, at begjere dig til Ægte, og det er ikke en Sag, som du bör afslå; vi ville nemlig have Rygstød af Forbindelsen med ham. Da tav Damen, og indvendte intet videre, men Kong Solimán Sháh gav Kejseren det Svar, at han anså' det for sin Skyldighed, at opfylde hans Önske; siden beredte han hendes Færd, og sendte hende til Miklegård; men da Kejseren gik ind til hende, og så' at hun overgik den Beskrivelse, man havde givet ham, så forøgedes hans Kærlighed til hende, og han foretrak hende for alle sine Fruentimmer, han fattede også stor Kærlighed til Solimán Sháh; men Sháh Chátúns Hjærte forblev hos

hendes Sön, uagtet hun ikke kunde ytre sin Længsel for nogen. Da Solimán Sháhs gjenstridige Sön, Belheván, så' at Kongen af Miklegård havde ægtet Sháh Chátún, fortrød det ham höjligen, og han opgav Håbet om hende; men hans Fader tog hendes Sön til sig, og holdt meget af ham, og kaldte ham Melik Sháh efter hans Fader; men da han havde fyldt sit tiende År, lod han ham hylde af Folket, og indsatte ham til Arving i sit Testament.

80. Nogen Tid derefter hensov Solimán Sháh, men Belheván havde alt bragt en Del af Hæren på sin Side; disse sendte ham nu Bud, og bragde ham hemmelig ind i Byen, hvorpå de ginge ind til den unge Melik Sháh, og grebe ham, og satte hans Farbroder, Belheván, på Kongesædet; dernæst hyldede alle ham, og tilsagde ham Lydighed, sigende: dig ville vi have til Konge, og til dig overdrage vi Kronen, begjerende blot at du ikke dræber din Broders Sön; ti vi ere forpligtede imod ham ved Løfter og Eder til hans Fader og Bedstefader. Dette lovede han dem, og lod ham derpå fængsle i en Grube, og var hård imod ham. Da

Rygtet herom nåede hans Moder, tog hun sig det meget nær, uagtet hun ikke torde ytre det, men overantvordede Gud den allerhöjeste sin Sag, og vovede ikke at tale derom med Kejseren sin Herre, at hun ikke skulde gjendrive sin Farbroder, Kong Solimán Sháh.

81. Betræffende Belheván den gjenstridige, så forblev han Konge i sin Faders Sted, og hans Sager gik vel fra Hånden, men den unge Melik Sháh forblev i Gruben i fulde fire År, indtil hans Udseende var aldeles forandret; men da Gud, höjlovet være hans Navn, havde besluttet at udfri ham deraf, og bringe ham op af sit Fængsel, så begav det sig at Belheván sad en Dag med sine Stormænd og Rigets Herrer, og talte med dennem om sin Fader Solimán Sháh og hans Hændelser og Planer, og der vare en Del veltænkede Vezirer tilstede, og de sagde: O Konge! Visselig har Gud skjenket og forlenet dig dit Hjærtes Attrå; at du regjerer i din Faders Sted, og har overvundet den du angreb; men hvad er den unge Prinses Brøde? ti fra den Dag da han kom til Verden, har han hverken nydt Ro eller Glæde,

og nu er hans Udseende rent forandret; hvad har han da forbrudt sig, som kunde fortjene denne Straf? Vist nok var det en anden, som havde forbrudt sig, men som Gud har ladet dig besejre, og denne Stakkel er uden Skyld. Hertil svarede Belhevân: I have Ret, men jeg frygter for hans Svig, og tror mig ikke sikker for hans Ondskab, ti det turde hænde at mange Folk vilde slå sig til hans Parti. De tilföjede da: O Konge! hvad vil han göre? og hvad vil han formå? men hvis du frygter for ham, så send ham til et Sted på Rigets Grændser. Han sagde: I have talt Ret; vi ville sende ham som Anförer i Krigen til et Sted på Grændserne. Det Sted, han bestemte, var angrebet af en Sværm hårdhjærtede Fjender, og Hensigten var at få ham dræbt.

82. Han befalede nu at tage ham op af Gruben, lod ham komme til sig, og så' hans Forfatning, siden iförte han ham en Hæderskappe, hvorover Folket glædede sig. Han meddelte ham dernæst Planen til Toget, gav ham en betydelig Hær, og sendte ham til den omtalte Egn, hvor enhver som havde draget did, enten var bleven dræbt eller bort-

slæbt i Fangenskab. Melik Sháh marserede altså did med sin Krigshær; men kort efter se! da overfaldt Fjenderne dem om Natten, og hans Staldbrødre flyede, de øvrige bleve fangne; Melik Sháh toge de til Fange, og kastede i en derværende Grube tillige med en Hob af hans Følgesvende, skönt de beklagede hans Skönhed og dejlige Skabning.

83. Der forblev han nu et helt År i en elendig Forfatning; men ved Nyårstid var det deres Skik at tage Fangerne frem, og styrte dem fra det höjeste Sted på Borgmuren ned på Jorden, og således nedstyrtede de nu også disse tillige med Melik Sháh; men han kom til at falde oven på nogle andre Mennesker, og kom ikke til Jorden; ti hans Liv var sikret af Forsynet, uagtet ellers de, som bleve nedkastede der, plejede at omkomme, og blive liggende, indtil de bleve opædte af vilde Dyr, og adspredte af Vindene. Melik Sháh blev liggende, hvor han var falden, sanseslos og bedøvet, den Dag ud og det meste af Natten; men da han kom til sig selv, og befandt sig uskadt, takkede han Gud den allerhöjeste for sin Frelse, og vandrede bort, uden at vide hvorhen han gik, og nærede

sig af Træernes Blade, og når det var Dag, skjulte han sig et Steds, men når det blev mörkt, vandrede han hele Natten, uden at vide hvorhen han gik, og holdt ikke op med dette i mange Dögn, förend han kom til et dyrket Sted, hvor han så' Folk, hos hvem han standsede. Disse underrettede han om sin Tilstand, at han havde været fangen i en Hule, og var bleven nedstyrtet, men at Gud den allerhöjeste havde frelst ham. Folkene fattede da Medlidenhed med ham, og gave ham at spise og drikke, og han blev hos dem i nogen Tid.

84. Derefter spurgde han dem om Vejen, som førte til hans Farbroders, Belheváns, By, men sagde dem ikke at det var hans Farbroder. De viste ham Vejen, og han holdt ikke op at vandre barfodet afsted, förend han kom i Nærheden af Byen, halv nøgen, forhungret og udmagret og aldeles ukjendelig. Der satte han sig da ikke langt fra Porten, og se! der kom en Skare af hans Farbroders, Belheváns, Hofsinder, som vare på Jagt, og agtede at vande sine Heste, og stege af for at hvile sig. Den unge Prins gik da hen til dem, sigende: jeg önsker at

spörge eder om noget, hvis I ville underrette mig derom. Sig hvad du vil, svarede de. Da sagde han: befinder Kong Belheván sig vel? Men de lo ad ham, og sagde: hvor du er dum, o Dreng! men du er fremmed, og hvor er du fra, siden du spörger til hans Majestæt? Han svarede: det er min Farbroder. De forundrede sig, og sagde: dèr fik vi nok en Dumhed! Derpå tilföjede de: du er vist nok gal, o Dreng! men hvorfra kommer du til det Slægtskab med hans Majestæt? Vi vide ikke af, at han har haft mere end én Brodersön, som var fængslet hos ham, indtil han sendte ham ud i Krigen mod Hedningerne, for at han kunde blive dræbt. Han svarede da: det er just mig, og de have ikke dræbt mig, men sådan og sådan er det gået mig. Da kjendte de ham på Stund, og stode op imod ham, og kyste hans Hånd, og glædede sig over ham, og sagde: O Herre! Du er med Rette Konge, og en Konges Sön, og vi ville dig ikke uden godt, og håbe at du må leve og se, hvorledes Gud frelser dig fra denne din uretfærdige Farbroder, som sendte dig til et Sted, hvorfra ingen er kommen tilbage, for at

skille dig ved Livet, og du var falden i Dodens Snare, men Gud udfriede dig deraf. Men hvorledes vil du nu igjen falde i din Fjendes Hånd? For Guds Skyld se dig for, og kom ikke mere til ham, om du måskje kan bjærge Livet, til en Gang om Gud vil. Men kommer du anden Gang i hans Magt, vil du ikke beholde Livet nogen Time. Han takkede dem da, sigende: Gud lönne eder alt godt, I råde mig vist oprigtigen; men hvorhen vise I mig, indtil jeg en Gang kan komme tilbage? De svarede til Miklegårds Land, hvor din Moder er. Han vedblev: den Gang min Bedstefader, Solimán Sháh, brevvekslede med Kongen af Miklegård, da denne bejlede til min Moder, skjulte han min Tilværelse, og hun har selv bevaret Hemmeligheden, hvorledes kan jeg da gjendrive hende offentlig? De svarede: du har Ret, men vi ville dit Bedste, og om du endogså skulde tjene som en anden Dreng hos Folkene, så vilde du dog dèr bevare Livet. Derpå forærede de ham hver en Gave, iførte ham Klæder, bespiste ham og ledsagede ham en Mils Vej, indtil han var kommen så langt fra Byen, at de kunde vide ham sikker,

hvorefter de vendte tilbage. Ynglingen vandrede nu frem ad Vejen, indtil han var kommen ud af sin Farbroders Land, og ind i det rommerske Rige, her gik han ind i en Landsby, og gav sig i Tjeneste hos en Mand, som han hjalp med at plöje og så og deslige.

85. Imidlertid steg hans Moders, Sháh Chátúns, Længsel efter sin Sön, og hun havde ham bestandig i Tanker, og da hun var afskåren fra al Efterretning om ham, så blev Livet hende kjedsommeligt, og hun tilbragte Natten uden Sevn; men kunde dog ikke tale om ham med sin Herre, Kejseren. Derimod havde hun en Opvarter, som havde fulgt med hende fra hendes Farbroders, Solimán Sháhs, Hus; med ham kom hun til at tale i Enrum en Dag; og han var forstandig og klog og snild; for ham udoste hun sin Bekymring med grædende Tårer, sigende: du har været min Opvarter fra min Barndom af, kan du ikke skaffe mig nogen Efterretning om min Sön? ti jeg kan ikke tale om ham med nogen. Han svarede: o min Herskerinde! da du har skjult denne Sag fra først af, så vilde du ikke en Gang kunne tale om ham, skönt han var her, for ikke

at tabe din Agtelse hos Kejseren, og al Tiltro for bestandig hos andre Folk, efter at det Rygte er udspredt om ham, at hans Farbroder har dræbt ham. Hun sagde: det er som du siger, og du har fuldkommen Ret; men hvis jeg blot vidste at min Sön var i Live, om end han var her i Landet, og vogtede Får, og om end han aldrig kunde se mig, og jeg aldrig se ham, så vilde jeg være tilfreds! Opvarteren sagde: hvad Udvej er der med denne Sag? Hun svarede: se her min Skat og mit liggende Fæ! tag deraf såmeget du lyster; og bring mig min Sön eller Efterretning om ham. Dernæst udtænkte de en List, for at skaffe sig et Ærende til sit Fødeland, og den bestod i det Foregivende, at hun havde én Skat nedgravet der fra sin Herres, Melik Sháhs, Tid; men at ingen vidste Stedet uden Opvarteren, som havde fulgt hende; at han altså måtte rejse, for at hente den. Herom underrettede hun da Kejseren, i det hun begjerte Orlov for Opvarteren. Kejseren tillod ham det med Fornöjelse, og formanede ham at finde på et andet Foregivende, så at ingen skulde mærke hvorfor han egentlig rejste.

86. Nu fortæller man at Opvarteren drog afsted, tog sig en Købmands Skikkelse på, og ankom til Belheváns Hovedstad, hvor han gav sig til at udforske den unge Prinses Tilstand; men Folk sagde ham, at han havde siddet fængslet i en Grube, men hans Farbroder havde taget ham op, og udsendt ham til et vist Sted, hvor Hedningerne havde dræbt ham. Da Opvarteren hørte dette, tog han sig det meget nær, og blev ilde til Mode, og vidste ikke hvad han skulde göre. Men det begav sig en Dag, at én af de Riddere, som havde truffet den unge Melik Sháh ved Vandet, og opklædt ham, og givet ham Tærepenge, fik Opvarteren at se i Byen, klædt som Købmand, og kjendte ham, og spurgde hvorledes det gik ham, og hvorfor han var kommen, hvortil han svarede, at han var kommen for at købe nogle Varer. Da sagde Ridderen: jeg skal sige dig noget, hvis du kan tie. Det kan jeg vist, sagde han, og hvad er det, du har på Hjærtet? Han svarede: Vi have truffet på Kong Melik Sháhs Sön, jeg og nogle af mine Staldbrødre; vi fandt ham ved et vist Vandested, og forsynede ham med Mad og Klæder og Tære-

penge, og sendte ham afsted til Miklegårds Land, for at han kunde være sin Moder nær; ti vi frygtede at hans Farbroder, Belheván, skulde lade ham dræbe. Da han havde fortalt den hele Tildragelse omstændelig, tilsidesatte Opvarteren al Forstillelse, og sagde: kan jeg være sikker? Ridderen svarede: fuldkommen sikker; om du end var kommen for at oplede ham. Da sagde Opvarteren: det er just mit Ærende; ti hans Moder har hverken Rest eller Ro, og derfor har hun udsendt mig, at jeg skulde skaffe Efterretning om ham. Ridderen sagde: gå du i Herrens Navn; ti han er ved den Side og i Miklegårds Land, som jeg har sagt dig. Opvarteren takkede og velsignede ham, satte sig til Hest, og begav sig på Tilbagevejen så hastig, som muligt, og Ridderen drog med ham et Stykke Vej; siden sagde han: på dette Sted skiltes vi fra ham; derefter drog han tilbage til Byen.

87. Opvarteren red nu frem ad Vejen, og hver By, han kom til, gik han ind i, og spurgde efter en ung Person af det Udseende, som Ridderen havde beskrevet ham; og blev ved, indtil han kom til Byen, hvor Prinsen

opholdt sig. Der red han også ind, og steg af, og spurgde efter ham; men ingen gav ham nogen Underretning. Han blev da tvivlrådig i sin Sag, og vilde drage bort igjen, satte sig til Hest, og red ud igjennem Byen. Der så' han en Aseninde bunden med et Reb, og en Dreng sovende i Nærheden med Enden af Rebet i sin Hånd; men da han havde set ham, red han forbi, og tænkte ikke mere derpå. Snart besindede han sig dog, og tænkte ved sig selv: om det nu var ham, som jeg leder efter! han må være på Störrelse, som den der lå og sov, hvor jeg kom forbi. Men hvorledes skal jeg kjende ham? Hvilket uendeligt Arbejde og Besvær, at flakke om efter en Person, som jeg ikke kjender, så at om han også stod lige for mig, kunde jeg ikke sige, det var ham. Dernæst tænkte han atter på Drengen, red tilbage til ham, og fandt ham endnu sovende, steg af og satte sig ved Siden, og gav sig til at betragte ham i Ansigtet, og tænkte ved sig selv: hvis jeg ikke tager meget fejl, så bliver denne Dreng dog Melik Sháh. Han gav sig derpå til at hoste, og kalde på Drengen, men da denne vågnede, og satte

sig op, sagde Opvarteren til ham: hvem af Bymændene er din Fader? og hvor har du hjemme? Herover blev Drengen forlegen, og sagde: jeg er fremmed her på Stedet. Opvarteren spurgde videre? hvor er du da fra? og hvem er din Fader? og holdt ikke op at udspörge ham, förend han havde udforsket ham tilfulde, og skönnede at det var ham. Da stod han op og omfavnede og kyste ham, og græd over hans Tilstand, samt lod ham vide, at han flakkede om for at opsøge ham, men at det var uden hans Moders Gjemals, Kejserens, Vidende, og at hun vilde være tilfreds, når hun vidste ham i Sikkerhed, om hun end ikke fik ham at se.

88. Derpå drog Opvarteren tilbage til Byen, og købte en Hest for den unge Person, og de droge nu afsted tilsammen, indtil de vare komne i Nærheden af Hovedstaden. Der bleve de overfaldne på Vejen af Rovere, som plyndrede alt hvad de havde hos sig, og bandt dem, og kastede dem i en Brönd ikke langt fra Vejen, og forlode dem og droge bort, for at de kunde dø der i Brönden; således havde de allerede tilforn ombragt mange Mennesker. Opvarteren gav

sig til at græde der i Gruben; men Ynglingen sagde: hvad græder du for? og hvad nytter den Gråd os her? Opvarteren svarede: jeg græder ikke af Frygt for Døden, men af Kummer over dig og din elendige Forfatning og din Moders Hjærtesorg, og de Ulykker, du har mødt, og fordi du, efterat have udstået så mange Gjenvordigheder, skal dø så ynkelig en Død. Ynglingen svarede: alt hvad der har ramt mig, har været mig foreskrevet, og det foreskrevne formår ingen at udslette, ej heller at opholde det, når det nærmer sig. De forbleve nu der den Nat og den Dag, og den anden Nat og anden Dag, indtil de vare forkomne af Hunger, og nær ved Døden af Jammer og Elendighed.

89. Men efter Guds den allerhöjestes vise Rådslutning traf det sig, at Kongen af Miklegård, Sháh Chátúns Gjemal, som var på Jagt med sine Drabanter, forfulgte et Stykke Vildt, indtil de kom til samme Brönd, hvor én af dem steg af Hesten for at dræbe Vildtet. Han hørte da en sagte Jamren fra Brönden, satte sig til Hest igjen og væntede, indtil Skaren samlede sig; da han berettede Kongen det, og denne gav Ordre til én af Op-

varterne, som derpå steg ned i Brönden, og tog Ynglingen tillige med Opvarteren op. Man sönderskar nu deres Bånd, men da de vare ligesom besvimede, gød man dem Vin i Munden, indtil de kom til sig selv. Da Kongen nu betragtede Opvarteren, gjenkjendte han ham, og råbte: o! er det dig? Opvarteren svarede: ja, min Herre og Konge! og han böjede sig til Jorden. Kongen undrede sig storligen og sagde: hvorledes er du kommen på dette Sted? og hvorledes er det gået dig? Opvarteren svarede: jeg fuldendte min Rejse, opgravede Skatten, og var nu kommen så langt med den, da en Spejder lönligen må have bemærket noget hos mig; ti Rovere overfaldt os, plyndrede det liggende Fæ, og kastede os i denne Brönd, for at vi skulde omkomme ynkeligen, ligesom de have gjort ved andre; men Gud den allerhöjeste har sendt dig, af Barmhjærtighed imod os. Kongen og hans Hustropper takkede og lovede Gud den allerhöjeste, at han var kommen til de ulykkelige på dette Sted. Dernæst spurgde han Opvarteren videre, hvad det var for en Person, som var med ham. Han svarede: det er vor Ammes Sön, som var

liden, da vi droge bort; men da jeg nu så' ham hos hans Moder, så bad hun mig at tage ham med mig, og jeg tog ham med, for at han kunde tjene Kongen, ti det er en flink og snild Gut.

90. Derefter begav Kongen sig på Hjemvejen med sine Følgesvende, og Opvarteren og den unge Person fulgde med ham; og på Vejen spurgde Kongen ham om Belhevân, og hans Forhold mod Undersåtterne. Opvarteren svarede: ved dit Hoved, o min Hersker! Folket er i stor Vånde med ham, og ingen önsker at se ham, hverken fornem eller ringe. Siden gik Kongen ind til sin Hustru, Sháh Chátún, og sagde: Nu har jeg glade Tidender at bringe dig, nemlig at din Opvarter er kommen tilbage. Derefter fortalte han, hvorledes det var gået ham, og at han havde den unge Person med sig; men da hun hørte dette, blev hun ude af sig selv, og vilde have udstødt et Glædesskrig, hvis ikke hendes Overlæg havde sejret. Kongen sagde: hvad er det for en Sindsbevægelse hos dig? bör du tage dig Tabet af Skatten, eller Opvarterens Lidelser så nær? Hun svarede: nej, ved dit Hoved, o Konge! men

Kvinderne ere svage, og deres Følelser stærke. Derefter indfandt Opvarteren sig hos hende, og underrettede hende om alt, hvad der var hændt ham, somt om hendes Söns Forfatning, og hvilke Gjenvordigheder han havde gjennemgået, og hvorledes Gud havde frelst ham fra alle disse Ulykker. Ved at høre alt dette, græd hun heftig, siden sagde hun: da Kongen så' ham, og spurgde dig om ham, hvad sagde du da? Opvarteren svarede: jeg sagde, at han var en Sön af vor Amme, som var lille da vi droge bort, men nu bleven stor, og jeg havde taget ham med, fordi han vilde gå i Tjeneste hos Kongen. Da sagde hun: du har udført dit Hværv fortræffelig! hvorefter hun overdrog ham at opvarte sin Sön; men Kongen gav ham en stor Belönning, og anviste den unge Person en anseelig Lön,

91. Den unge Person havde altså Tilhold i Kongens Gård, og lagde Vind på at tjene ham, og steg hver Dag i Anseelse hos ham; men hans Moder, Shâh Châtún, passede på ved alle Vinduer og Åbninger for at se ham, ti hun elskede ham inderlig, men kunde dog ikke tale med nogen derom. Således stode

nu Sagerne en rum Tid, og hun var nær ved at forgå af Længsel efter ham, da hun en Dag traf ham ved Dören til sit Kammer, og trykte ham til sit Hjærte, og kyste hans Kind og Bryst. Men i det samme kom Kongens Husfoged ud, og så' hende omfavne den unge Mand, hvorover han blev forvirret, og spurgde: hvis er det Kammer? Man svarede ham: Kongens Hustrus, Sháh Chátúns. Derpå vendte han tilbage til Kongen, rystende som et Æspeløv. Da Kongen så' ham skælve således, sagde han: Gud bevare os! hvad er der på Færde? Han svarede: O Konge! hvad værre kunde der være på Færde, end det jeg har set? Kongen sagde: hvad har du da set? Han svarede: jeg har set at den unge Person, som Opvarteren havde med sig, er ikke kommen uden for Sháhs Chátúns Skyld; ti da jeg kom gående i dette Öjeblik, gik han forbi Kammerdören, men hun stod og ventede, gik dernæst til, omarmede og kyste ham på Kinden.

92. Der nu Kongen hørte dette, slog han Öjnene ned, bestyrtset og forvirret, og blev siddende forstenet, og greb sig i Skægget og rykkede, som om han vilde afrive det;

dernæst stod han ilsomt op, og lod den unge Person gribe og fængsle tillige med Opvarteren, og lod dem indslutte i et Fangehul, der i Gården, gik siden ind til Sháh Chátún, og sagde: Ved Gud! du har handlet smukt, min höjbårne Prinsesse, som Kongerne bejle til fra fremmede Lande, formedelst dit gode Rygte, og dine berömte Fuldkommenheder. Så var du dog ikke af bedre Materie! Gud forbande hver den, hvis Indre strider imod hans Ydre, således som din nederdrægtige Skabning, hvis Ydre er smukt, men hvis Indre er stygt, og hvis Ansigt er dejligt, men hvis Handlinger ere skammelige. Men jeg skal göre dig og din Boler til et Eksempel for Folk og for Verden, ti du har ikke sendt din Opvarter for nogen anden Verdens Ting, end for at hente ham, og bringe ham ind i min Gård, og sætte mig en Voksnæse på, hvilket er en utålelig Dumdristighed: men du skal se hvad jeg skal göre ved eder! Dernæst spyttede han hende i Ansigtet, og gik bort; men Sháh Chátún svarede intet, da hun vel vidste, at om hun sagde noget på den Tid, vilde han ingenlunde tro hendes Ord. Men da han var bortgangen, ydmygede

hun sig for Gud den allerhöjeste, sigende: o store Gud! (se i Nåde til mig); ti du kjender alle Hemmeligheder, være sig uden for Mennesket eller inden i det; og hvis Timen er kommen, formår ingen at fjærne den; ej heller hvis den er fjærn, at drage den nær. Således stode nu Sagerne i nogen Tid, og Kongen var falden i stor Græmmelse, så at han hverken kunde spise eller drikke eller sove, ej heller vidste hvad han skulde göre; ti han tænkte: hvis jeg dræber Opvarteren og den unge Person, vil mit Sind ikke blive roligt; ti de have ingen Brøde, eftersom det var hende, der sendte Bud og hentede ham: og hvis jeg dræber dem alle tre, vil mit Sind endnu mindre blive beroliget; jeg vil derfor ingenlunde forhaste mig med deres Drab, da jeg frygter at komme til at fortryde det. Han lod dem da blive, for at overveje Sagen.

93. Kongen havde en Amme, som havde opfostret ham, og næret ham med sit Bryst, og det var en forstandig Kvinde; men hun kunde næppe kjende ham, eller udholde at se på ham; hun gik derfor ind til Sháh Chátún, som hun fandt i en endnu værre For-

fatning. Hun spurgde hende da, hvad der var på Færde, men Sháh Chátún vilde ikke sige det, dog Ammen holdt ikke op at overhænge hende med venlig Tiltale og med Spörgsmål, förend hun forpligtede hende ved en Ed til at bevare Hemmeligheden, og derpå fortalte hende Historien fra først til sidst, samt at den unge Person var hendes Sön. Videre fortælles at Ammen kastede sig til Jorden for hende, sigende: dette er en let Sag. Dronningen svarede: ved Gud! Moder, jeg foretrækker min egen og min Söns Undergang, for at ytre noget, som ingen vil tro, men hvorom enhver vil sige: det har hun opfundet, for at undgå Skammen! og intet vil hjælpe mig i denne Sag uden Tålmodighed. Den gamle fandt Behag i hendes Tale og i hendes Skönsomhed, og sagde: o min Datter! du har Ret; men jeg håber til Gud, at han vil åbenbare Sandheden, hav blot Tålmodighed imidlertid. Jeg vil nu gå lige ind til Kongen, og høre hvad han siger, og göre mig Umage for denne Sag med Guds den allerhöjestes Bistand. Derefter stod hun op og gik til Kongen, som hun fandt siddende med Hovedet hældende til Knæene, og såre

bedrøvet; hun sad nu hos ham en Stund, og opmuntrede ham med sin Tale, dernæst sagde hun: o min Sön! det har rørt mig inderlig, at du så mange Dage ikke har været ude at ride, men siddet her bedrøvet, og ingen véd hvad der går ad dig. Han svarede: o Moder! det volder denne forbandede, som jeg havde så gode Tanker om, men hun har båret sig sådan og sådan ad, hvorpå han fortalte hende hele Sagen fra først til sidst. Den gamle svarede: græmmer du dig således over en Kvinde, som ingen Agtelse fortjener? Han svarede: jeg grunder på, med hvad Død jeg skal straffe dem, så at Folk herefter skulle blive kloge. Hun sagde: o min Sön! vogt dig for Overilelse, ti den er Moder til Fortrydelse: og deres Drab kan aldrig falde dig vanskeligt, men såsnart du får Sagens sande Beskaffenhed undersøgt, kan du göre hvad du vil. Han svarede: o Moder! jeg behøver ikke at undersøge, at hun sendte sin Opvarter, for at hente den unge Person. Da sagde den gamle: ja men det er en Sag, som du skulde bringe hende til at tilstå, så at alle hendes Hjærtes Tanker kunde opdages dig. Kongen sagde: hvorledes skulde

det gå til? Den gamle svarede: jeg skal bringe dig Lungen af en Natugle, når du tager den, og lægger på hendes Bryst, imedens hun sover, kan du spörge hende, om hvad du vil, og hun skal sige dig det, og du vil komme efter Sandheden. Herover blev Kongen glad, og sagde: skynd dig da, og lad ingen vide hvad du går efter.

94. Den gamle gik nu til Dronningen, og sagde: jeg har tilendebragt din Sag, således at Kongen i Nat vil komme ind til dig, men du må lade som du sover, og svare ham, ligesom i Søvne, på alt hvad han spörger. Dronningen takkede hende for dette Påfund, hvorpå hun gik, og hentede Uglelungen, som hun leverede Kongen, der dog ikke satte megen Tro dertil. Imidlertid da Natten kom, gik han ind til Dronningen og satte sig ved Siden af Lejet, men hun forstilte sig sovende. Han lagde da Lungen på hendes Bryst, og stod en Stund, for at overtyde sig om at hun sov; hvorpå han sagde: Sháh Chátún! Sháh Chátún! er dette den Lön, jeg skal have af dig? Hun svarede: hvad er der forsét? Han sagde: hvilken Forseelse kan være större end den, at du har

ladet denne unge Person hente, formedelst dit Hjærtes Tilböjelighed, for at drive dit Væsen med ham? Hun svarede: jeg kjender ingen sådan Tilböjelighed, og der ere vist nok skönnere Personer ved Hoffet, men jeg har aldrig følt Tilböjelighed til nogen. Han sagde: hvorfor har du da omfavnet og kyst ham? Hun svarede: det er min Sön, og mit eget Kød og Blod, og af Længsel og Moderkærlighed kunde jeg ikke tilbageholde mig fra at løbe ham i Møde og kysse ham. Da Kongen hørte dette, blev han forbavset og tvivlrådig, og tilföjede: har du noget Bevis på, at han er din Sön? ti jeg gjemmer endnu Solimán Sháhs Brev, om at hans Farbroder, Belheván, skar ham Halsen over. Hun svarede: ja han skar ham i Halsen; men Såret blev sammensyet, og han beholdt Livet, fordi hans Time var ikke endnu kommen. Derpå sagde Kongen dette Bevis er tilstrækkeligt; han gik nu bort, og lod endnu samme Nat Opvarteren og Ynglingen kalde, og undersøgte dennes Strube ved et Lys, og så' at han havde været skåren fra det ene Øre til det andet, og Arret var endnu kjendeligt, og så' ud ligesom en lang Tråd. Derefter

nedkastede Kongen sig, og tilbad Gud, fordi han havde frelst denne Yngling af alle de Ulykker og Gjenvordigheder, som han havde mødt; og glædede sig höjligen, at han havde tøvet, og ikke overilet sig med Henrettelsen, da en stor Fortrydelse vilde have ramt ham. Således frelstes nu denne, fordi hans Mål endnu ikke var nået.

95. Sammeledes, o Konge! har også jeg et fjærnt Mål, som jeg skal nå, og et bestemt Løb, som jeg må tilendebringe, og jeg håber til Gud, at han vil stå mig bi imod disse onde Vezirer. Men da Drengen havde sluttet sin Tale, sagde Kongen: bringer ham tilbage i Fængselet! og da det var gjort, vendte han sig til Vezirerne, sigende: denne Dreng gör eder Bebrejdelser; men jeg kjender eders Omhu for min Lykke, og eders Oprigtighed i hvad I forestille mig; værer derfor ved godt Mod, ti alt hvad I råde mig, vil jeg göre. De bleve glade, da de hørte dette, og enhver især bevidnede Kongen sin Erkjendtlighed og underdanigste Hengivenhed hvorpå han svarede: jeg har ikke opsat hans Henrettelse, uden for at lade ham tale, og høre hans Fortællinger, men han skal visse-

ligen do; og jeg vil at I oprejse ham en Pæl bag ved Byen, og lade Udråberen bekjendtgöre for Folk, at de kunne forsamle sig, og tage og lede ham ud til Pælen med et passende Følge; tillige må der udråbes: dette er Lönnen for den, som Kongen har draget nær til sig, men som derimod har sveget ham. Vezirerne glædede sig herover så meget, at de den hele Nat ikke kunde sove for Glæde, og de glemte ikke at lade det befalede udråbe, og Pælen oprejse. Dernæst ginge de om Morgenen til Kongens Port, og sagde til hannem: o Konge! nu ere Folk forsamlede lige fra den höje Port og ud til Pælen, for at se, hvorledes Kongen vil straffe Forbryderen.

DEN ELLEFTE DAG.

Om uventet Husvalelse og Glæde.

96. Da den ellefte Dag kom, og Folk var strömmet sammen, ginge Vezirerne, som sagt, til Kongen, og denne befalede at hente Drengen, og der han kom frem, vendte Vezirerne sig til ham, sigende: o du fordærvede fra Roden af! har du endnu Tanke om at

undslippe, og Håb om at leve efter denne Dag? Drengen svarede: o I onde Vezirer! mon vel den forstandige nogensinde opgiver sit Håb til Gud den allerhöjeste? Hvorofte, når et Menneske er undertrykt, kommer ikke dets Frelse fra selve Modgangen, og dets Liv fra selve Døden? Ligesom det gik den fangne Mand, som Gud befriede. Kongen sagde: hvorledes gik det ham da?

97. Derpå fortalte Drengen følgende: O Konge! man beretter at der var en Gang en Konge, som beboede et prægtigt Slot, og tæt ved samme havde han et Fangetårn. Nu begav det sig en Nat, at han hørte en Fange sige: o så er da min Befrielse nær! o du, til hvem min Frelse står, frels mig snarligen! Herover vrededes Kongen samme Öjeblik, og tænkte: den Nar håber endnu Frelse fra sin velfortjente Straf. Derpå spurgde han efter, hvem der sad i det Fængsel, og erfarede at det var en Mand, som havde pådraget sig en Blodskyld; han lod ham da kalde for sig, og sagde: o du Dåre! o du tåbelige Mand! hvorledes skulde du frelses af det Fængsel? eller undslippe den ved din store Brøde fortjente Straf? Siden sendte

han ham ud med en Skare af sine Hustropper, i det han sagde: tager denne, og korsfæster ham uden for Byen. Dette tildrog sig om Natten. Skaren førte ham nu ud af Byen, og vilde til at korsfæste ham; men i samme Stund nærmede en Flok Røvere sig til Stridsmændene, og overfaldt dem med Sværd og Spyd, så at de måtte slippe Fangen, og redde sig med Flugten. Han, som skulde været henrettet, flygtede da også, og løb sin Vej langt bort over Hederne, og mærkede ikke til sig selv, förend han var kommen midt ind i en tyk Skov, hvor en glubende Løve kom imod ham, greb ham og kastede ham under sig, gik derpå til et Træ, som den oprykkede, og lagde over ham, hvorefter den gik ind i Tykningen, for at søge Løvinden. Under alt dette satte Manden sin Lid til Gud den allerhöjeste, at han vilde frelse ham, og tænkte ved sig selv, hvilket Underverk er ikke dog dette! Siden skød han Bladene fra sig, stod op og så' en stor Mængde Menneskeben, af dem som Løven havde fortæret, og han så', og se! en Hob Guldpenge lå spredte der omkring på en lang Strækning. Manden undrede sig, og gav sig

til at opsamle Guldet i sine Kjortelflige, skyndte sig derpå ud af Skoven ligefrem, og så' hverken til höjre eller venstre af Frygt for Løven; og holdt ikke op, förend han kom til en By, hvor han kastede sig på Jorden, halvdød af Skræk og Træthed, indtil Dagen oprandt, og han havde udhvilet sig. Der nedgravede han da Guldet, og gik ind i Byen, og Gud frelste ham, og han levede lykkelig formedelst sin Skat.

BESLUTNING.

98. Men Kongen svarede ham: hvorlænge, o Dreng! skal du skuffe os med din Fortælling? Dette er din sidste Time! Dernæst befalede han at korsfæste ham på Pælen, og Skaren og Kongen drog med ham ud til Retterstedet, og agtede at opløfte ham der. Men se! Røvernes Anfører, som havde fundet og opfødt ham, kom til i samme Stund, og spurgde hvad det var for en Stimmel og et Optog, som der fandt Sted; og man fortalte ham, at det var en Dreng, som tilhørte Kongen, der havde begået en stor Forbrydelse, og nu skulde henrettes. Han trængte sig da nærmere, og da han fik Drengen at

se, gjenkjendte han ham, trængte sig nu tæt hen til ham, tog ham i sine Arme, omfavnede og kyste ham på Munden, sagde siden overlydt: Dette Barn har jeg fundet under et vist Bjærg, svøbt i en Gyldenstykkes Kåbe, og opfostret hos mig; som Dreng var han med os, at plyndre på Vejen, men en Gang angrebe vi en Kobmandsskare, som slog os på Flugt, sårede nogle af os, og fangede og bortførte denne Dreng; og fra den Dag af vanker jeg om*) efter ham fra Land til Land; men har aldrig truffet den ringeste Efterretning om ham, förend jeg finder ham her. Da Kongen hørte dette, skönnede han at det var hans eget kødelige Barn; hvorover han gav et höjt Skrig, og kastede sig over ham, omarmede og kyste ham; ja græd af Glæde, og sagde: jeg vilde have dræbt dig, men jeg havde dødt af Sorg og Græmmelse, om det var skjet. Derpå afskar han hans Bånd, og greb Kronen af sit Hoved, og satte

*) Han havde altså frivillig slået sig fra Røveriet, desuden vel aldrig foruroliget dennes Konges Lande, og kunde følgelig ikke anses som strafskyldig her. Dette må man vel bemærke, da han ellers kunde synes at røbe sig selv.

den på sin Söns. Nu udbredtes de glade Tidender, Basuner og Hærpukker rørtes, og der blev en stor Glæde; man smykkede også Byen; ja det blev så stor en Höjtidsdag, at Fuglen i Luften stod stille og forstummede over de heftige Bulder og Frydeskrig. Stridsmændene ledsagede Prinsen til Byen i höjtideligt Optog, og Rygtet nåede hans Moder, Beherdsjúr, som kom ud, og omfavnede sin Sön. Dernæst befalede Kongen at oplukke Fængslerne, og loslade alle, som derudi befandtes. Denne Fest fortsattes i syv Dage og syv Nætter, og der var en Fryd og Gammen uden Lige.

99. Således gik det nu Ynglingen; angående Vezirerne, så overfaldtes de af Skræk og Tavshed, Skam og Frygt, da de vare forvissede om, at måtte gå til Grunde. Derpå satte Kongen sig, og hans Sön foran ham, så og Vezirerne, og han lod kalde sine Stormænd og Indvånerne i Byen, og Prinsen vendte sig til Vezirerne, sigende: ser I nu, o I onde Vezirer! Guds Gjerning og uventede Frelse? De svarede ikke noget Ord. Da sagde Kongen: det er mig nok at her er ingen, indtil Himmelens Fugle, som jo

glæder sig med mig i Dag, uden I alene, som ere ilde til Mode. Dette er det störste Bevis på eders Fjendskab imod mig; og havde jeg hørt eder, så havde en lang Fortrydelse ramt mig, og jeg havde dør af Sorg og Elendighed. Kongesönnen tilföjede: O min Fader! hvis ikke din egen Tanke havde været så rigtig og dit Blik så klart, og du havde tøvet og biet med Sagerne; vilde du aldrig have oplevet denne store Glæde: og hvis du havde dræbt mig i Overilelse, vilde en lang Fortrydelse og Bedrøvelse have kommet over dig, og således vil enhver, som går overilet til Verks, komme til at angre det. Siden lod Kongen Røvernes Anfører kalde, og iførte ham en Kappe, og udråbte: enhver som elsker Kongen, skjenke denne Mand en Kappe! hvorpå han blev så overvældet med Kapper, at han var færdig at synke under Byrden; tilsidst satte han ham til Anfører for sin Garde der i Byen. Dernæst lod Kongen oprejse ni andre Pæle ved Siden af den allerede opsatte, og sagde til sin Sön: du havde ingen Brøde; men disse onde Vezirer søgte at rydde dig af Vejen. Han svarede: O Fader! ikke uden at jeg var

dig tro, befæstede din Regjering, og hindrede dem fra at göre Indgreb i dit Skatkammer; derfore misundte og bagvaskede de mig, og anvendte al sin Kunst og Flid på at fremskynde min Død. Kongen sagde: Timen var endnu ikke kommen min Sön! Men hvad synes dig, vi skulle göre ved dem, for det de have gjort imod dig: søgt at skille dig ved Livet, og bragt dig i Vanrygte, ligesom de have beskæmmet min Gjemalinde iblandt Kongerne? Dernæst vendte han sig til Vezirerne med disse Ord: o ve eder! hvad bevægede eder til at lyve? og hvad have I til eders Forsvar? De svarede: o Konge! vi have intet til vort Forsvar, Guds Gjerning har gjort os til Skamme. Vi pönsede på Ondt mod denne Yngling, men det er kommet over os selv; vi søgte at bringe ham i Ulykke, men have mødt den selv; og vi gravede en Grav for ham, men ere selv faldne derudi. Da befalede Kongen at opløfte Vezirerne, og korsfæste dem på de oprejste Pæle; ti Gud er sanddru og hans Dom retfærdig.

100. Derefter levede Kongen med sin Sön og sin Hustru i Fred og Ro, og tilbragde

sine Dage i Fryd og Gammen, indtil al Lyksaligheds Forstyrrer indfandt sig, og de hensov alle. Men lovet være den levende, som aldrig dør, og som Æren tilhører! og hans Barmhjærtighed være over os i Evighed, amen!

Her sluttes Historien om de tí Vezirer, og hvorledes det gik dem med Kongesönnen, udførlig og fuldstændig. Og lovet være Gud til evig Tid, du Verdnernes Herre!

Efterskrift.

Denne Bog er oversat efter den arabiske Grundtekst, udgiven af Prof. Gust. Knøs, Gøttingen 1807. 8· *under Tittel:* Historia decem Vezirorum et filii Regis Azad Bacht, &c. *Den lærde Udgiver, hvis Hensigt var at lægge den til Grund for sine Forelæsninger, har også begyndt en latinsk Bearbejdelse deraf med Ordforklaringer neden under, samt Additamenter og Ordregister, hvoraf første Stykke udkom i Upsal* 1815. 4. *Flere Småstykker ere siden udkomne, men om dette Verk er fuldendt vides ikke. Teksten, som er trykt uden Vokaler efter et skødesløst Håndskrift har hist og her store Vanskeligheder; til at hæve disse, har jeg benyttet mig dels af nysanførte Hjælpemiddel, dels af nogle Rettelser, som den lærde Prof. Frähn i Petersborg venskabelig har meddelt mig; dels endelig har jeg selv vovet en betydelig Mængde Gisninger, som her ikke er Stedet at fremsætte, men ingensteds har jeg med Villie og Vidende afveget fra Forfatterens Mening, og så sjælden som muligt, i Følge Sprogenes Forskjellighed, fra hans naive Udtryk og trohjærtige Fortællemåde.*

Kbhvn. d. 15de Desbr. 1828.

R. Rask.

